

Duyên Anh

Mơ Thành Người Quang Trung

Chương 1

Bao giờ mày về Mỹ hử Bill?

- Tôi không biết.
- À, mày thích nước tao không?
- Tôi thích nước "mày" lắm.
- Tại sao mày thích?
- Vì "tao" nói được tiếng nước "anh".
- Nước tao nhỏ bé, nghèo nàn, đâu bằng nước Mỹ của mày.
- Nước Việt Nam có nhiều người tốt. "Tôi" thích nước "mày" lắm.
- "Ve ri mốt"?
- "I ét, ve ri mốt"...

Chương còm vỗ vai Bill:

- Tao cứ sợ mày dóc tổ.

Con nhà Bill tròn đôi mắt xanh:

- Dóc tổ là gì?

Chương còm cười thật tươi:

- Dóc tổ là xạo ke!

Bill nhăn nhó:

- Xạo ke là gì?

Chương còm vắn cười:

- Xạo ke là... đĩa.

Bill đưa tay vò mái tóc màu mật ong bó sát lấy đầu nó:

- Đĩa là gì?

Chương còm nắm chặt cổ tay Bill:

- Hì hì, còn lâu mày mới nói được tiếng nước tao. Tiếng nước tao khó nhất thế giới.

Bill gỡ tay Chương còm khỏi tay nó, năn nỉ:

- Dóc tổ, xạo ke, đĩa là gì?

Nó phát âm không đúng. Y hết một người Thượng nói tiếng Kinh.

- Là là... nói phét!

Bill giậm chân:

- Trời ơi!

Hai tiếng "trời ơi" từ miệng Bill thoát ra, nghe dễ thương biết mấy. Nó bứt một sợi tóc:

- Nói phét là gì?

Chương còm hình hình mũi:

- Mày phải mất cái gì chứ?

Bill hỏi:

- Mày muốn gì?

Chương còm liếm mép:

- Kẹo sô cô la. Tại thằng Jack đấy. Hôm nọ tao nhờ nó tí việc, nó bắt tao trả nó trái ổi, nay tao bắt mày trả kẹo sô cô la.

Bill nói:

- Hôm nào "mày" nhờ "tôi" đi, "tao" không bắt "anh" trả gì đâu. "Tao"

không thích thằng Jack.

Chương còm đá khế vào chân Bill:

- Mày giống chúng tao. Chơi với nhau mà cứ đòi trả cái này, cái nọ. Thôi mày khỏi đưa kẹo sô cô la, tao nói đây: Xạo ke, dóc tổ, đĩa, nói phét, cuội, ba hoa là nói láo là không nói thật.

Bill phụng phịu:

- Tôi nói thật, tôi không "nói phét", tôi thích nước Việt Nam của "mày". Hai đứa nhỏ đã ngồi phệt xuống nền xi măng, cửa nhà Hưng mập, dưới giàn hoa giấy. Bill mới dọn nhà tới cư xá Chu Mạnh Trinh. Bố nó là một mục sư đạo Tin Lành. Mẹ nó đẹp như tài tử màn bạc. Trước Bill, gia đình nhà thằng Jack, thằng John, thằng Jimmy đã tới cư xá này. Và bố mẹ chúng đều là người truyền giáo, nói tiếng Việt rất giỏi. Nhưng bọn Chương còm không thích chơi với nhô con Mỹ. Từ hôm Bill về đây, cái biên giới ngăn cách giữa nhô con Việt Nam và nhô con Mỹ không còn nữa. Bill làm quen Chương còm. Nó nói tiếng Việt. Chương còm thú quá. Tiếng Việt Nam đã là nhịp cầu để bọn nhô Việt chở sự hồn nhiên của chúng đổ vào tâm hồn bọn nhô Mỹ, và ngược lại. Tuổi thơ không có biên giới. Và sự hồn nhiên chẳng cho phép ai kỳ thị ai. Chương còm đã thân với Bill. Bill cầm tay Chương còm, Hưng mập, Dzũng Đakao, Bồn lừa đặt vô bàn tay Jack, John, Jimmy. Và những bàn tay trẻ con đan chặt lấy nhau. Thương mến.

Bill dẫn Chương còm đến nhà nó ở gần chùa. Mẹ Bill bắt tay Chương còm rồi bế bổng nó lên, hôn má, tặng kẹo bánh nó. Mỗi lần qua nhà Bill chơi, lúc về, mẹ Bill đều cho Chương còm một tấm hình Chúa Giêsu. Chương còm khoe mẹ nó. Mẹ thằng Chương com bắt nó lôi Bill ghé nhà chơi. Mẹ nó tặng Bill kẹo chuối, bánh gan. Bill về nói gì với mẹ mà mẹ nó ăn mặc thật đẹp sang nhà Chương còm. Hai bà mẹ nói chuyện vui vẻ. Mẹ Chương còm khen mẹ Bill đẹp như tài tử. Chương còm thấy đúng ghê. Bill khác tính Jack.

Thằng Jack không bao giờ cho bạn một vật gì mà không đòi trao đổi vật khác. John then thùng, còn Jimmy thì sai đâu làm đấy. Chương còm không thích Jack. Nhưng Bill bảo Chúa sẽ giúp thằng Jack được mọi người thương yêu.

- Sắp Tết rồi, Bill ạ!

- Hả?

- Sắp Tết rồi, Tết ở Việt Nam, vui lắm. Chúng tao được đốt pháo và nghỉ học nửa tháng.

-Ồ, thích nhỉ?

- Mồng một Tết mày tới nhà tao, mẹ tao sẽ lì xì mày?

- Lì xì là gì?

- Là mừng tuổi đó. Cứ năm cũ hết, năm mới sang, mỗi người lại thêm một tuổi. Người lớn chúc nhau năm mới khỏe mạnh. Người lớn cho tiền trẻ con, gọi là lì xì để mừng trẻ con thêm một tuổi.

- Không nhận được không?

- Không nhận, người lớn buồn và trẻ con sẽ không gặp may mắn suốt một năm.

Chương còm nhìn lên giàn hoa giấy:

- Bố tao bảo tại chiến tranh nên Tết mất vui đi nhiều. Hết chiến tranh, Tết ở nước tao kéo dài ba tháng.

Bill chớp mắt:

- Chúa không thích chiến tranh đâu. Chúa không muốn người ta giết nhau.

Chúa dạy mọi người đều là anh em. "Tôi" với "mày" là anh em.

Chương còm cười hóm hỉnh:

- Tao là anh mày đấy nhé!

Bill gật đầu:

- "Mày" là anh "tôi".

Chương còm hích khê Bill:

- Mày thường nói bố mày ở gần Chúa, hả?

- Ừ.

- Sao mày không bảo bố mày nói với Chúa hóa phép cho súng đạn biến thành cát đi.

- Phải tin Chúa.

- Tao tin mà. Mẹ tao chủ nhật nào cũng đi lễ ở nhà thờ Đức Bà.

- Tin nữa đi. Chúa sẽ làm hết chiến tranh.

Giọng con nhà Bill đúng là giọng... mục sư lời. Nó có "khiếu" truyền giáo.

Chương còm không thích Chúa. Nó chỉ mến mẹ thằng Bill. Mẹ Bill có đôi mắt thật hiền từ. Bố nó cũng vậy. Những người Mỹ ở cạnh nhà Chương còm đã chẳng giống bố thằng Bill. Họ lơ láo, uống bia vắt đầy vỏ hộp ra cửa, đậu xe bít cả ngõ và hay gây sự với người Việt. Bố Chương còm phải viết báo phê bình những người Mỹ này.

- Bill ơi!

- Gì?

- Thằng Jack nó cậy nó to con, nó hay khoe nước Mỹ nó lớn và có thằng Tom Sawyer mí thằng Huckleberry Finn. Mày biết hai thằng này không?

- Biết chứ.

- Chúng nó ra sao?

- Đó là hai đứa trẻ con phi thường nhất nước Mỹ. Jack coi nó như Tom Sawyer. John nhận nó là Huckleberry Finn.

- Mày biết nước tao có bao nhiêu thằng nhỏ phi thường không?

- Không.

- Anh em thằng Việt, thằng Còm, thằng Kinh, thằng cu So, thằng Vũ, thằng Côn, thằng Khoa, thằng Vọng... Bây giờ là tao và thằng Bồn lừa. Chúng máy muốn uýnh lộn chẳng?

Bill lắc đầu:

- Sao không đi coi chớp bóng?

Chương còm nói:

- Thằng Jack không tốt vì nó tưởng nó khỏe hơn chúng tao. Tao muốn nó thua chúng tao một trận nó sẽ hết làm tàng. Nước tao ngày xưa có Phù Đổng Thiên Vương, nhóc con mà một mình một ngựa dẹp tan giặc Ân. Nước tao còn có Trần Quốc Toản mộ quân đánh giặc Tàu. Trẻ con nước tao giỏi nhất thế giới. Sức mấy bọn Tom Sawyer và Huckleberry Finn bì được. Mà bảo thằng Jack có giỏi uỳnh lộn với chúng tao đi.

Bill móc túi quần jean, lôi ra một thanh kẹo cao su đưa cho Chương còm:

- Ăn đi và quên chuyện đánh nhau với thằng Jack.

Chương còm lột hai lần giấy bọc thanh kẹo, bỏ vô miệng nhai lia lịa:

- Tao không muốn đánh nhau nhưng tao muốn cho thằng Jack biết chúng tao không yếu như nó tưởng. Hồi tụi mày chưa đến cư xá này, thằng Thiện Mông Cổ là xếp. Nó bắt nạt tuốt mo. Nó đá bọn Mỹ con té nhào. Chúng ta đã dẹp bọn Thiện Mông Cổ. Chính tao bắt sống con nhà Thiện Mông Cổ. Nó lạy tao, xin hàng. Bây giờ nó dọn nhà đi rồi. Tao không sợ thằng nào lớn hơn tao. Tao không thích bọn nhô Mỹ khinh tụi tao gầy còm, ốm yếu. Vì thế tao sẽ "oong công oong" với thằng Jack.

Bill không thể hiểu kịp những lời Chương còm nói. Nó chỉ lơ mơ biết

Chương còm muốn đánh thằng Jack vì con nhà Jack cậy mình to xác. Bill nói:

- "Tôi" có dám khinh "mày" gầy còm đâu nào?

Chương còm nhả bã kẹo ra tay, vôn vê thành hòn bi nhỏ rồi búng lên giàn hoa giấy:

- Mày thấy thằng Hưng mập lớn hơn tao chứ?

- Ừ.

- Cả cư xá này không thằng nhãi nào đâm bụng nó làm nó đau. Thế mà tao đâm nó, nó thua cuộc đấy. Tao thắng giải cái hộp đế mí lý con đế than đá vô địch loài đế.

Bill hỏi:

- Hưng mập đi đâu chưa về?

Chương còm đuôi chân:

- Nó lên nhà anh nó ở cầu Kiệu. A tao nghĩ được cách này hay lắm. Chiều nay mày rủ bọn thằng Jack, John, Jimmy đến ngõ D nhé!

Bill ngơ ngác:

- Để làm gì?

- Để đâm bụng Hưng mập, kéo tay tao và đua tài lừa bóng với Bồn lừa. Rồi chúng ta đến hồ tắm Chi Lăng coi Dzũng Đaokao biểu diễn "bông nhông". Ô kê?

- Ô kê.

Hai đứa trẻ cùng đứng dậy một lượt. Bill thọc hai tay vào túi quần jean.

Chương còm thọc hai tay vào túi quần soóc. Chương còm luôn luôn mặc quần soóc. Nó chê quần dài. Vì, hồi học mẫu giáo trường Saint Vincent, cu cậu mặc quần dài lúng túng cái lúc đau bụng. Kết quả cu cậu bình ra quần trước khi cô giáo cởi kịp giùm cu cậu. Cu cậu phải mặc quần nhà trường và ôm gói quần đầy "ca ca" về nhà cho mẹ giặt. Từ đó, Chương còm sợ mặc quần dài. Chương còm vốn dĩ là bộ xương cách trí, nó mặc quần soóc để biểu diễn đôi chân ông xì đồng. Bill cho thêm Chương còm miếng sô cô la nữa. Chương còm vội "trả nợ" bạn hai cục xí muội. Hai ông nhô chia tay nhau, hẹn gặp gỡ buổi chiều.

Mơ Thành Người Quang Trung

Chương 2

Bọn thằng Bill đã có mặt trước cửa nhà Hưng mập, dưới giàn hoa giấy. Ngõ D dạo này sách sẽ lắm. Mỗi nhà tự ý trắng xi măng nên con ngõ đẹp vô cùng. Bây giờ, những người Phi Luật Tân luộm thuộm, những người Mỹ vô trật tự đã bị chủ nhà Việt Nam chê bỏ. Chỉ còn những người Mỹ tốt, lịch sử mới được thuê nhà tại ngõ D, cư xá Chu Mạnh Trinh. Bill ngồi trên chiếc ghế tập tạ của anh Hưng mập. Jack luôn miệng hỏi "Hưng mập sao chưa về" và Chương còm phải trả lời "Đội tí mày, mày nóng tính như cao bồi Téch-xa ấy". Trừ Bill ngự ở ghế, sáu đứa trẻ ngồi phệt xuống ngõ. Bồn lừa có vẻ khoái mái tóc Jimmy vì tóc thằng nhô Mỹ rậm bù mà vẫn đẹp. Nó loăn quăn, ôm sát lấy nhau chứ không đâm tua tủa như chổi chà. Dzũng Đakao nằm gối đầu lên đầu John. Thằng nhô mắt xanh, môi đỏ này vuốt ve tóc Dzũng Đakao. Jack tựa khuỷu tay vào vai Chương còm:

- Hay kéo tay trước đi!

Dzũng Đakao nhòm đầu dậy:

- Kéo tay trước, chờ Hưng mập về đám bụng sau.

Jack xăn cánh tay áo ca rô sặc sỡ của nó:

- Ô kê, kéo tay.

Chương còm đứng lên:

- Rồi, kéo tay. Phe tao cử Dzũng Đakao.

Jack cũng đứng lên:

- Tao kéo với Dzũng.

Bill tự ý rời ghế, Dzũng Đakao cởi phăng áo ra. Nó dang chân, gồng tay phải. Rồi buông thông và bảo Chương còm:

- Cho tụi Mỹ thấy con chuột của tao đi mày.

Chương còm hát đầu:

- Ê, Bill, Jack, John, Jimmy, hãy nhìn cho rõ con chuột của Dzũng Đakao.

Những con mắt xanh mở căng như muốn dán lấy bắp tay Dzũng Đakao.

Chương còm bẹo bắp tay Dzũng Đakao một cái thật mạnh. Một cục thịt nổi lên, cử động rồi xẹp liền.

- Đó, con chuột đó.

Jack ngạc nhiên:

- Con chuột ở tay à?

Chương còm cười toe:

- Mỗi cánh tay đều có một con chuột. Tay mày cũng có con chuột. Muốn con chuột của mày nổi lên không?

Jack gật đầu. Chương còm bẹo bắp tay Jack một cái. Con nhà Jack nhăn nhó.

Nhưng nó phục lẫn vì cục thịt nổi lên giống hệt cái con chuột... rằm tháng

tám! Tức là giống con lợn nặn bằng bột. Jack khoái chí:

- Hay ghê!

Bọn thằng Bill, John, Jimmy đã cởi phăng áo ra, chờ Chương còm bắt con chuột của chúng cựa quậy. Nhưng Bill la trời như bông. Còn John, Jimmy nhắm chặt mắt nên chúng không thể nhìn thấy con chuột của chúng. Chương còm ngó Jack, cười hề hề:

- Mày thỏ đế quá. Coi tao đây nè...

Chương còm giơ cánh tay trái ngang tầm vai. Nó tự bẹo bắp thịt. Và con chuột nổi lên. Chương còm ngạo nghễ:

- Coi đi, coi đi, chuột của tao hách lăm.

Bill, John, Jimmy nheo mắt phục Chương còm. Jack ưỡn ngực:

- Tao làm được.

Nó bắt chước Chương còm, giơ cánh tay trái. Khốn nỗi cánh tay trái nó vừa bị Chương còm bẹo, Jack không hề biết rằng con chuột chỉ nổi lên có một lần trong khoảng thời gian ngắn. Nó bẹo thật mạnh. Con chuột chả chịu nổi. Jack ngơ ngác:

- Sao tao làm con chuột không lên?

Bồn lừa nói:

- Tại mày dở ẹc. Chúng tao mới đủ sức bắt con chuột nổi lên.

Bồn lừa hất đầu:

- Để tao bắt con chuột cái của mày cựa quậy.

Nó kéo cánh tay phải của Jack. Và bẹo. Con chuột nổi lên. Jack khờ khạo đầu hiểu lần này Bồn lừa bẹo bắp thịt tay phải nó. Bồn lừa xoa tay:

- Đó, nó cựa quậy rồi. Tao đố bọn chúng mày làm được.

Jack bắt Bill, John, Jimmy bẹo cả hai tay nó. Song con chuột không lên. Một giờ nữa nó mới lên. Jack chẳng chịu tỏ ý phục bọn Chương còm ra mặt. Nó là thằng Mỹ nhỏ búng và luôn luôn tưởng Tom Sawyer nhất thế giới, Jack giục:

- Kéo tay!

Dzũng Đakao đã tựa khuỷu tay lên mặt ghé. Mỗi đứa ngồi một bên. Chiếc ghế dài tập tạc của anh Hưng mập ở giữa. Bồn lừa, Chương còm đứng bên phía Dzũng Đakao. Bill, John, Jimmy đứng bên phía Jack. Cuộc tranh tài kéo tay bắt đầu. Kéo tay là nghề của dân Mỹ. Chương còm đã được bố dắt đi coi phim "Ngư Ông Và Biển Cả". Nó thấy có một màn kéo tay thi ở quán rượu lâu cả đêm mà không người nào thua. Hai ly bia bự sát cạnh tay trái hai người. Uống hết ly này, tới ly khác. Hai cánh tay vẫn cân bằng. Thỉnh thoảng, một cánh tay bị gục xuống thì lại được kéo lên ngay. Hai cánh tay cùng mập ú, đầy lông la.

So với cánh tay của Jack thì cánh tay của Dzũng Đakao, con gấu rừng Ban Mê Thuật, nhỏ hơn. Jack tin tưởng mình sẽ thắng cuộc trong giây lát. Đôi

mắt xanh màu nước biển của nó ánh lên niềm tin tưởng đó. Jack chưa hiểu những thành tích oanh liệt của Dzũng Đakao. Hạ Quyên Tân Định. Hạ Y Pàm về hai môn chạy và bắn súng. Chiến thắng giặc khi. Jack vẫn nghĩ Tom Sawyer của nó vô địch thế giới. Linh hồn Jack là linh hồn Tom Sawyer.

Linh hồn ấy đang nhập vào cánh tay Jack. Chương còm nói:

- Hai đứa cùng ngồi duỗi dài chân, tay trái chống cạnh sườn đây nhé!

Đương nhiên, Chương còm làm trọng tài. Hai cánh tay của hai ông nhô đã chập vào nhau thành hình chữ X những cả hai đều chưa dùng sức. Bây giờ mới khởi sự kéo. Chương còm bắn súng môm:

- Pàng. Kéo đi!

Dzũng Đakao nháy Bồn lừa:

- Vết hết sô cô la của tụi nó, chốc nữa ăn cho khoái miệng!

Bồn lừa móc túi liệng cái súng cao su ra:

- Tao cá thằng Dzũng Đakao thắng.

John vắt xuống bốn thanh sô cô la:

- Tao cá thằng Jack thắng.

Chương còm ném một gói ô mai Tân Định:

- Dzũng Đakao thắng.

Jimmy ném liền năm gói kẹo cao su:

- Jack thắng.

Hai con gà nòi nhìn nhau mỉm cười. Jack mím môi dùng hết sức lực kéo.

Dzũng Đakao giả vờ thả tay rồi ngả về phía Jack. Bill quăng cả hộp kẹo bi trên đồng đồ "cá".

- Jack thắng.

Chương còm ném thêm gói kẹo chuối Mỹ Tho:

- Tao bắt.

Dzũng Đakao từ từ kéo tay trở về vị trí cũ. Bồn lừa hỏi Dzũng Đakao bằng tiếng lóng:

- Hiệu lạ lẳng thớ lông kha? (Liệu thắng không?)

Dzũng Đakao đáp:

- Hà lì lái có lắc chí. (Là cái chắc)

Thứ tiếng này làm Bill, John, Jimmy thộn mặt ra. Bồn lừa còn mỗi con quay, đánh nốt:

- Dzũng Đakao thắng.

John móc hết sô cô la:

- Jack thắng.

Cuộc kéo tay thật hào hứng. Bọn nhóc con ngõ D kéo tới xem, cổ võ âm ỹ.

- Cố thắng thằng Mỹ con đi!

- Tao muốn Dzũng Đakao kéo gãy xương tay thằng Mỹ!

- Đè cho nó hết cựa quậy!

Dzũng Đakao bỗng trở thành một niềm tin tưởng của những ông oắt đứng làm khán giả. Nhưng Jack không dễ "nhá" như Dzũng Đakao và bọn nhãi tưởng. Nó có sức mạnh dẻo dai của Y Pàm. Mỗi bận cánh tay Dzũng Đakao ngả về phía Jack, Chương còm, Bồn lừa hồi hộp kinh khủng. Bọn nhô ngỗ D mở căng mắt. Trái tim chúng muốn đứng lại. Khi Dzũng Đakao gắng sức kéo tay mình trở về vị trí cũ, bọn nhô thở phào khoan khoái. Bill, John, Jimmy cảm chắc Dzũng Đakao thua. Vì từ lúc nhập cuộc, Dzũng Đakao chưa hề kéo nổi tay Jack nghiêng về phía mình lần nào. Hai ông nhô bắt đầu toát mồ hôi trán. Đã ngót nửa tiếng rồi. Hai thằng gắng nhau quá, dám đua đến tối lắm.

Dzũng Đakao nghĩ rằng nên dùng mẹo vặt thì mới hy vọng thắng Jack. Nó nhớ tới thằng Hải ở trại định cư Hưng Đạo năm ngoái. Con nhà Hải định bắn trúng chân Y Pàm cho Y Pàm ngã quỵ và Dzũng Đakao chạy vượt Y Pàm. Song Hải bắn tòi, viên đạn trúng mông Dzũng. Con nhà Dzũng Đakao đau điếng, chạy vọt lên. Thắng cuộc. Nó nhìn Jack, kháy:

- Mệt chưa mày?

Jack nói:

- Tao sắp thắng.

Dzũng Đakao bĩu môi:

- Sức mấy!

Nó giả vờ ngược lên trời:

- Mây xanh ghê.

Jack không đoán được ý định của Dzũng Đakao. Bọn nhãi đứng ngoài cũng vậy.

- Ê, Jack!

- Gì?

- Con chuột của mày đau lắm đâu nhỉ?

- Há?

- Vì mày gồng tay mạnh thế, con chuột sẽ bị bẹp tí.

- Con chuột của mày có bẹp không?

- Không. Tao dùng "phép" biến nó chạy xuống chân rồi.

Bọn nhãi lại cổ vũ:

- Hạ nó đi, Dzũng Đakao!

Dzũng Đakao mỉm cười:

- Ủa, tao sẽ hạ nó. Hạ nó dễ ợt, ta khoái làm cho nó mệt lử cò bợ.

Jack lè lưỡi. Bill học được tiếng mới của Chương còm dạy buổi sáng, áp dụng liền:

- Đía!

Bỗng Dzũng Đakao hốt hoảng ngược lên trời:

- Ô, trên trời có cái "thụạ bì"!

Jack khò khạo nhìn lên, Dzũng Đakao dùng hết sức, mím môi ghì cánh tay của Jack. Con nhà Mỹ nhô đang ngỡ ngác vì không nhận ra cái "thua bi", quên bém mất cánh tay mình. Thế là bị Dzũng Đakao ghì rạp tay xuống mặt ghế. Dzũng Đakao hỏi:

- Thấy "thua bi" chưa? "Thua bi" là mày... bị thua tao đó.

Jack hiểu mình bị mắc mưu Dzũng Đakao, ức hộc xì dầu. Bọn nhô reo hò đắc chí. Chương còm tuyên bố Dzũng Đakao thắng cuộc. Nó phát sô cô la và kẹo ca su cho bọn nhãi. Bill bắt tay Dzũng Đakao:

- "Anh" khỏe hơn Jack.

Jack càu nhàu:

- "Nó" lừa "tôi"!

Chương còm cười khi:

- Ăn nhau ở cái mưu mẹo, mày hiểu chưa? Ngày xưa Ngô Quyền nước tao dùng mưu cắm cọc dưới sông Bạch Đằng, nhử thuyền giặc Trung Hoa vào. Tụi nó ngu vào hoải. Chùng rút nước ra, nước thủy triều xuống, thuyền chúng nó bị cọc đâm thủng, chết đuối hết. Mày phải đọc lịch sử nước tao nghe, Jack!

Jack âm ức. Nó không muốn nói ra. Dzũng Đakao hiểu điều đó. Vừa khi ấy, Hưng mập về. Thùng nước lèo ngổ D híp mắt hỏi:

- Làm gì mà vui dữ vậy?

Chương còm khoe:

- Chúng tao thì kéo tay, chờ mày.

- Chờ tao à?

- Ủ, chờ mày về biểu diễn đấm bụng.

Hưng mập lắc đầu:

- Tao vừa ăn cỗ, bụng đầy cơm thịt. Lại mới ăn thêm tô hủ tíu bò viên, để mai đi.

Jack vung tay:

- Không, tao muốn thử ngay. Chương còm bảo bụng mày bọc sắt.

Hưng mập vén áo lên. Cái rốn nó sâu như cái giếng nước nhà Chương còm.

- Bọc sắt hay không, mày đấm thử sẽ biết.

Jack nắm trái đấm:

- Tao muốn đấm ngay.

Hưng mập liếm mép:

- Đấm ngay tao bẻ bao tử mày sẽ bị còng tay à! Để đêm nay tao "luyện phép" đã.

Chương còm nói:

- Hôm nay mày thua kéo tay rồi, mai hãy đấm bụng. Sáng mai chúng mình gặp nhau ở đây, chúng ta sẽ thi nhiều trò nữa.

Bill "ô kê" rối rít, John và Jimmy về hùa Bill, Jack phải bằng lòng. Bọn lừa

dẫn:

- Nhớ sáng sớm mai nhé, chúng mày đem theo nhiều kẹo mà đánh cá.

Dzũng Đakao nhặt cái súng cao su, khoắc vào cổ Jack:

- Tao cho mày đây.

Bọn trẻ chia tay nhau, Chương còm trông theo bốn thằng bạn Mỹ ủ rũ, thọc tay vào túi quần jean lăm lũi bước. Tự nhiên, Chương còm buồn buồn.

Mơ Thành Người Quang Trung

Chương 3

Sáng sớm hôm sau, bọn thằng Jack có mặt ở cửa nhà Hưng mập sớm nhất. Jack hiêu thắng. Nó tưởng nó sẽ đủ sức làm Hưng mập đau điếng và chịu thua. Jack chưa thua Dzũng Đakao. Nó sẽ không thua một thằng nhô nào tại Việt Nam cả. Dzũng Đakao thắng nó nhờ mẹo chứ không phải nhờ sức. Vì thế, Jack rủ Bill, John, Jimmy tới sớm để hạ Hưng mập. Cả đêm qua nó không ngủ. Nó ức Dzũng Đakao lắm. Nó cũng tự trách nó đã đại dốt ngó lên trời. Jack thức dậy từ lúc năm giờ. Nó đặt cái gối xuống nền nhà, luyện những cú đâm dữ dội. Và nó cầu Chúa giúp nó thắng Hưng mập.

- Chúng nó ngủ trễ quá.

Jack nói. Nó giục Bill:

- Mày đến gọi Chương còm đi.

Bill vừa toan chạy thì Chương còm đã đẩy cửa nhà nó, nhào ra. Chương còm toe toét:

- Tom Sawyer và Huckleberry Finn dậy sớm ghê.

Nó rào bước. Tay còn cầm khúc bánh mì. Jack hỏi Chương còm:

- Hưng mập dậy chưa?

- Rồi. Nó, Dzũng Đakao và Bồn lừa đi bơi ở hồ tắm Chi Lăng.

Tối qua, bốn ông nhô đã bàn nhau thật kỹ trước khi Hưng mập biểu diễn bụng. Trong bốn thằng nhô Mỹ, Hưng mập hơi ngán trái đâm của Jack. Jack to con, cánh tay dài. Hưng mập không sợ đau nhưng nó không muốn bị thua. Chương còm bảo Hưng vẽ cái đầu lâu và hai khúc xương bắt chéo lên bụng, Jack sợ không dám đâm mạnh, Bồn lừa ngấm nghĩ một lát rồi dâng mưu kế:

- Mới đầu phải làm con nhà Jack ê tay đã. Hưng mập đeo miếng sắt nhỏ, bằng bàn tay thôi, che lấy rốn. Mày đừng cởi áo ra. Tao giao hẹn chỉ được đâm ở rốn những. Nhớ mặc quần dài, lấy dây thun buộc chặt hai ống quần. Nó đâm trái thứ nhất, mày giả đồ xoay người ấn miếng sắt cho nó tuột xuống khỏi bụng rồi cởi phăng áo ra. Jack đâm trái thứ hai sẽ không đau. Thế là ta thắng.

Dzũng Đakao nói:

- Giao hẹn đám hai trái thôi.

Bồn lừa khoái chí:

- Là cái chắc.

Hung mập đi kiếm ngay miếng chảo gang vỡ. Nó cầm chắc là con nhà Jack bị Bồn lừa... lừa.

- Bao giờ Hung mập về?

Chương còm chỉ tay:

- Nó về kia kia.

Bọn nhô Mỹ nhìn theo tay Chương còm chỉ. Từ đầu ngõ, Hung mập lạch bạch như con vịt bầu đi trước. Theo sau nó là Dzũng Đakao, Bồn lừa. Hung mập đã chuẩn bị xong cái bụng. Về đến cửa nhà nó nhập cuộc biểu diễn ngay:

- Sáng nay tao nhịn điềm tâm.

Jimmy hỏi:

- Chịu được mấy trái đám?

Hung mập nịnh Jack:

- Trái đám Mỹ kinh lắm. "Poăng a mê ri canh" mà. Thằng Jack đám chắc mạnh như cao bồi. Tao chỉ chịu nổi hai trái. Còn tụi mày, ông cho đám lu bù.

Jack nóng ruột:

- Để tao đám lẹ lên!

Hung mập cười híp mắt:

- Đi đâu mà vội mà vàng...

Bồn lừa gạ gẫm:

- Hôm qua tụi mày thua nhiều sô cô la và xuynh gum quá, hôm nay gỡ lại không?

Bill ném cả hộp chewing-gum:

- Jack thắng.

Bồn lừa móc túi lôi ra cái hộp thuốc lá ba số 5. Nó mở nắp hộp. Con cánh cam đã buộc chỉ vào cổ bay lên. Bồn lừa kéo tròn sợi chỉ. Con cánh cam bay vòng tròn. Tiếng cánh bay nghe vù vù dễ thương tề. Màu cánh của nó xanh như vỏ cam, ánh lên rực rỡ cơ hồ nắng chiếu xuống lá cây. Bill thềm con cánh cam. Mỹ con thừa kẹo bánh, thừa đồ chơi. Chúng chỉ thềm chim muông, sâu bọ.

- Rồi, Hung mập thua, tao mất con cánh cam cho thằng Bill.

Những đứa trẻ đem hết đồ ra đánh cá. Chương còm có con cóc đựng trong cái hộp ni lông. Jimmy thích con cóc quá xá. Nó bảo Chương còm:

- Nếu Jack thua, mày bán cho tao nhé?

Chương còm gật đầu, Jack tức bần:

- Thua sao được, tao thắng.

Hung mập đã dang chân, cong hai cánh tay tựa một lực sĩ biểu diễn các bắp thịt. Chương còm giục Jack:

- Đắm chưa?

Jack đứng đối diện Hung mập. Nó đo tầm tay. Bồn lừa giao hẹn:

- Chỉ được đắm vào chỗ miếng giấy dán ở áo Hung mập thôi, nghe chưa?

Đắm hai trái. Mày đắm trạch, Hung mập sẽ chết.

Bồn lừa xé miếng giấy tròn, dùng kim gút ghim vào áo Hung mập. Sau lần giấy là vải. Và sau lần vải là miếng gang.

Jack vừa định phóng trái đắm thì Bồn lừa giữ cánh tay nó:

- Khoan.

Jack sững sờ:

- Gì nữa?

- Chờ tao làm phép đã.

Bồn lừa chỉ ngón tay vào bụng Hung mập, miệng đọc thần chú:

- Bốn phương trời, mười phương Phật, tri Phật mười phương. Khéo nhé, khéo nhé, xoay người cho nó tuột xuống rồi hãy mình trần trùng trục. Tí, sủu, dằn, mỗ, thìn, tị, ngọ, mùi, thân, dậu, tuất, hợi...

Khuôn mặt Bồn lừa rất quan trọng. Jack chỉ biết thế. Và "sức mảy" nó biết được sự lấu lỉnh trong đôi mắt Bồn lừa.

- Xong rồi, đắm đi. Nhớ là mày chỉ được đắm hai trái thôi đấy. Đắm vào miếng giấy, cảm không được đắm trạch.

Hung mập đã gồng các bắp thịt. Kể như nó nhắm tít mắt. Bắp thịt... mặt trùn kén đôi mắt Hung mập. Trông đầu Hung mập giống hết cái thủ heo. Nó lại mặc quần dài, hai ông bó chặt lấy đùi mới tức cười chứ. Đã thế. Bồn lừa còn bắt nó dùng dây thun quần chặt hai ống. Bọn nhãi chờ đợi hai trái đắm của Jack. Jack tự tin vô cùng. Bill, John, Jimmy hớn hờ. Bồn lừa chắc chắn mưu của nó hay lắm nhưng nó vẫn hồi hộp. Chương còm đứng thẳng, ra lệnh:

- Tao đếm một, hai, ba. Ba mới đắm đấy nhé! Oan, tu, ti cho nó... hách.

Nghe đây...

Hung mập gồng kỹ hơn. Jack đưa trái đắm lên miệng hà hơi nóng. Bồn lừa nói lỏng:

- Lý mã lũng cá liếc bá lò trì hàỳ nờ (Mỹ cũng biết trò này).

Chương còm mím môi, ngó Jack:

- Oăn, tu...

Nó xoay đầu, nháy Hung mập:

- Có một tí... "tu" lẻ đi nhé!

Jack lăm lăm trái đắm cơ hồ cao bồi run run tay sắp rút súng.

- "Tu" rười!

Hung mập giật lùi trong khi Jack phóng trái đấm. Bắt buộc Jack đấm hụt.

Chương còm cảnh cáo:

- Mới "tu" rươi đã đấm à? Nghe lại đi, Jack!

- Oăn, tu...

Hồi hộp. Nhấp nhồm.

- ... Tì!

Jack phóng trái đấm vào miếng giấy ghim giữa bụng Hung mập.

Trái đấm của Jack thật mạnh, Hung mập hơi hơi đau. Thùng nước lèo xoay mình. Không, nó xoay bản lề chân, đưa tay rất nhanh, ấn miếng gang gài bụng cho tụt xuống dưới. Khi bản lề chân xoay về chỗ cũ, Hung mập tự ý cởi trâm. Nó vắt áo vào tay Bill:

- Cầm giùm tao một tí.

Jack ê ắm nắm đấm. Con nhà Mỹ nhô đang nghi ngờ Hung mập. Nó sắp sửa bắt Hung mập cởi áo để nó khám thì Hung mập đã cởi rồi. Jack hết nghi ngờ. Nó không "hâm nóng" trái đấm nữa. Bây giờ cu cậu "thối nguội" trái đấm cho bớt đau. Hung mập giục:

- Đấm trái thứ hai đi.

Jack nói:

- Đợi chút.

Bồn lừa lắc đầu:

- Giao hẹn xong xuôi, mày phải đấm liền. Ô kê.

Chương còm ngoắt tay:

- Oăn, tu...

Jack nhìn Chương còm:

- Đếm lại.

Chương còm đếm nhanh:

- Oăn, tu, tì!

Jack tưởng Chương còm sẽ "Tì rươi" giống lần trước. Nó sựng lại giây lát.

Và trái đấm thứ hai của nó không làm Hung mập đau đớn. Thùng nước lèo xoa bụng, khôì hài:

- Đỡ xoa dầu cù là, nó đấm khế ghê!

Jack tức lắm. Nó bỏ về. John và Jimmy theo Jack. Còn có Bill ở lại, Chương còm vỗ vai Bill:

- Mày thấy chưa, thằng Jack đâu ăn nổi bọn tao. Nó ngốc nghếch thí mỗ. Chỉ được cái nước to xác. Chúng tao dùng mẹo thắng nó.

Bill hỏi:

- Mẹo gì?

Chương còm nhéo nó một cái:

- Mày bảo Hung mập cởi quần ra đi.

Bill ngơ ngác. Hung mập cởi quần. Miếng gang lót bụng nó rơi "keng"

xuống nền ngõ xi măng. Chương còm cười:

- Mẹo đó.

Bill liếm môi:

- Giấu miếng sắt ở bụng à?

- Ừa.

- Sao không ai hay?

- Thế mới gọi là mẹo. Bọn tao nhiều mẹo nhất. Nhưng tao không dùng mẹo với mày. Đề tao dạy mày ít mẹo nhé?

- Ô kê.

Trong khi Hưng mập, Bồn lừa, Dzũng Đakao đếm "chiến lợi phẩm" thì Chương còm dạy mẹo Bill:

- Mày đứng thật vững chắc, tao "xin bát cơm nguội" là mày quy ngay.

Bill đứng vững. Chương còm đạp khế năm đầu ngón chân vào sau khuỷu chân Bill. Cẳng chân Bill khuyu. Nó xuýt ngã.

- Đây, "xin bát cơm nguội" đây. Bây giờ mày muốn ăn "tái bung" không?

- "Tái bung" là gì?

- Là món... "tái bung" như thịt bò tái ấy.

- Ngon chứ?

- Hơi dai.

- Cho "tôi" ăn "tái bung" đi.

- Mày hãy nhìn lên trời! Bill ngược lên. Chương còm búng tai Bill một cái:

- Rồi, mày được ăn "tái bung" rồi. "Tái bung" là bị... búng tai.

Bill cười khoái chí:

- Còn món khác không?

Chương còm giả vờ suy nghĩ:

- "Mé ni" món. Thí dụ món "tại beo".

- Có nhìn lên trời không?

- Có. Hễ mày gạ đùa nào ăn "tại beo" thì lúc nó nhìn lên, mày bẹo tai nó.

- Dạy thêm "tôi" đi, Chương còm.

- Trên trời có món "đầu đầm".

- Đắm đầu, hả?

- Ừa, mày thông minh lắm. Tao đồ mày trên trời có cái "cồn meo" là gì?

- Là... con mèo.

- Sai. Là... Mèo con, là mày đó, Bill ạ!

Bill nắm chặt cổ tay Chương còm. Nó lại nói một câu dễ thương:

- "Tôi" yêu nước "mày" thật, không "đĩa" đâu.

Chương còm ôm lấy Bill, xoa mái tóc mượt của thằng nhô Mỹ. Nó tặng Bill con cánh cam đựng trong hộp thuốc ba số 5. Bồn lừa nhờ Bill tặng Jimmy con cóc. Bill thích con cánh cam. Nó bảo nó sẽ viết thư tả con cánh cam và nói chuyện bọn Chương còm cho anh nó ở Mỹ biết. Trước khi chia

tay, Chương còm dặn:

- Mày nói với thằng Jack là nếu nó thích, mai chúng ta sẽ thi bơi, thi lặn, thi "bông bông" ở hồ tắm Chi Lăng.

Bill "ô kê" lia lịa. Nó co cẳng chạy về nhà.

Mơ Thành Người Quang Trung

Chương 4

Mấy hôm nay, bọn thằng Jack không lại ngõ D. Chỉ có Bill hay tới nhà Chương còm thôi. Bill giữ kín bí mật miếng gang lót ở bụng Hưng mập nên Jack vẫn tưởng nó lại bị thua vì... mếu. Bọn nhô Việt Nam sao lắm mếu thế! Jack chưa đủ khôn lớn để tìm hiểu lịch sử lập quốc của Việt Nam. Đương đầu với sức mạnh ghê gớm của nòi Hán phương Bắc, nếu không nhiều mếu thì làm sao giữ vững được đất sống. Người Việt Nam càng ngày càng nhỏ bé đi vì luôn luôn phải nghĩ mưu mếu chống đỡ ngoại xâm. Lịch sử Việt Nam có lần duy nhất mang quân sang đất Tàu đánh phá là lần kiện tướng Lý Thường Kiệt mở cuộc hành quân chớp nhoáng. Vẫn chỉ là cái mếu nhằm chặn đứng cuộc tiến quân xâm lăng của đại binh nhà Tống. Nếu Việt Nam rộng gần bằng nước Tàu, dân số chừng trăm triệu thôi, thì giờ phút này, Chương còm, Bồn lừa, Dzũng Đakao có thể nghịch ngợm trên những đồi cát miền Mông Cổ. Jack chưa thể hiểu được sự lập quốc phi thường của Việt Nam. Dân tộc nó lập quốc dễ dàng quá. Thượng đế dành ưu tiên cho tổ tiên nó. Và tổ tiên nó chỉ việc đuổi mọi da đỏ hay tung tiền mua đất Mỹ châu. Còn tổ tiên của Chương còm đã đổ mồ hôi, xương máu, chống đỡ kẻ thù, chống chọi với thiên nhiên để ngày hôm nay có dải đất gấm vóc hình cong như chữ S này. Jack, Bill, John, Jimmy hay Chương còm, Bồn lừa, Dzũng Đakao, Hưng mập cũng chưa thể hiểu cái mưu mếu của tuổi thơ, sau này, sẽ là chiến thuật, chiến lược hay chính sách, quốc sách. Chương còm tưởng mếu là trò đùa. Jack ức mưu mếu, nó không thích thua vì trúng mưu mếu. Mặc dù, bọn Chương còm gửi tặng Jimmy con cóc đựng trong cái hộp ni lông và một gói ruồi, Jimmy vẫn theo phe Jack. Chương còm muốn Jack hiểu chúng nó hơn. Khốn nỗi, con nhà Jack háo thắng mà bọn Chương còm không thích thua Mỹ nhỏ. Chương còm nghĩ rằng, khi nào hết ruồi cho cóc ăn, Jimmy sẽ tự ý đến tìm bọn nó. Và rồi, Jimmy đã mang hộp cóc tới nhà Chương còm với Bill. Con cóc đói trông thiếu nảo lắm. Cóc ta đủ tài ôm bao tử lép sống ngày này sang tháng nọ nhưng Jimmy và Bill thấy tội nghiệp cóc quá. Những đứa trẻ con các nhà truyền giáo luôn luôn sợ tội ác. Để cóc đói, Chúa sẽ phạt. Nhưng cóc lại không ăn sô cô la hay pho mát. Cóc thích ăn

ruồi cơ. Bill và Jimmy không biết cách bắt ruồi. Thấy Jimmy mang cóc tới
Chương còm dọa:

- Mày có tội rồi.

Jimmy hoảng:

- Tội gì?

Chương còm ba hoa:

- Con cóc ở nước Mỹ, tao chả biết nó đóng chức gì. Chứ, ở nước tao nó là
cậu ông Trời. Cóc hắc xì xằng và thẳng ngọng.

Bill ngỡ ngác:

- Con cóc là cậu ông trời à?

Chương còm nghiêm nét mặt: - Nói khê chứ, mày phải gọi là ông cóc, "mít
tơ" cóc!

Jimmy hỏi:

- Cậu là gì?

Chương còm đáp:

- Cậu là em mẹ mình. Tiếng Mỹ là "ăng cung" đó. Đây, chúng mày nghe
đây:

"Con cóc là cậu ông Trời

Ai mà đánh nó thì Trời đánh cho."

Chương còm liếm mép:

- "Mít tơ" cóc oai vệ, ông ta nghiền răng là trời nổi sấm sét, mưa vùn vù.

Chúng mày đừng gọi cóc bằng "con cóc". Chúa sẽ đánh chúng mày.

Jimmy sợ hãi:

- Này Chương còm, "mít tơ" cóc của tao hết ruồi ăn rồi.

Chương còm nhếch một nụ cười:

- Tao sẽ bắt ruồi cho nó ăn.

Bill bẻ Chương còm:

- Mày gọi "mít tơ" cóc bằng nó đấy nhé!

Chương còm hóm hỉnh:

- Chúng tao gọi cóc bằng gì cũng được nhưng nhô Mỹ phải gọi cóc bằng
"mít tơ".

Jimmy nhìn "mít tơ" cóc ngồi im trong hộp, bụng thở dòn dập và miệng há
ra:

- Tao đòi sô cô la lấy ruồi.

Chương còm xua tay:

- Không, tao cho mày. Đợi đây, tao dạy mày cách bắt ruồi.

Chương còm chạy vào nhà đem cái cha đầy nước ra. Nó đổ đi một chút. Rồi
bắt Jimmy đưa thanh kẹo sô cô la. Chương còm bỏ sô cô la vô miệng, nhai
ngon lành. Nó thò ngón tay vào mồm, quệt sô cô la đả nhào ra và bôi trong
miệng chai. Một lát sau, ruồi từ thùng rác gần đó, bay tới, bu trên miệng

chai. Các bạn ruồi từ từ bò xuống. Và "bông nhông" luôn xuống nước. Đợi các bạn ruồi "bơi" thấm mệt, Chương còm dùng cái que sắt vớt từng bạn lên, "tiếp tế" ngay cho "mít tơ" cóc. Jimmy phục sát đất. Chương còm diễn giải:

- Đó, dễ ợt. Tụi mày dốt quá, bắt ruồi mà cũng... "tho".

Chương còm nháy Jimmy sau một câu chê khế. Nó vỗ vai Jimmy:

- Còn cách này bắt ruồi hay hơn, khỏi cần chai nước.

Jimmy hỏi:

- Cách nào?

Chương còm ngồi duỗi dài chân ra. Nó quệt tí sô cô la vào đuôi rồi cầm cây que sắt mũi nhọn chờ ruồi. Ruồi ngửi mùi kẹo, sà tới nhăm nháp. Chương còm nhẹ nhàng đặt cái đầu que sắt nhọn lên chân ruồi, dí ép xuống da. Ruồi cất cánh bay không nổi. Jimmy và Bill cười khúc khích. Chương còm kéo hộp cóc lại. Nó đưa hai ngón tay trái nhón chú ruồi và mời "mít tơ" cóc xơi. "Mít tơ" cóc, cậu ông trời tộp ngon lành. Chương còm tiếp tục bắt sống con ruồi thứ hai. Nó múa cây que sắt:

- Đó, rần học đi, "cồn meo", về nước Mỹ, mày sẽ thành vua bắt ruồi. Nếu mày có cái mụn ở đuôi thì tuyệt, khỏi cần bôi sô cô la. Ruồi nó khoái bu mụn nhọt hơn bu đường kẹo.

Jimmy gạ:

- Bán cho tao cây que sắt nhé!

Chương còm cười toe toét:

- Sao mày không xin tao? Mày xin tao cho liền à. Cái gì tụi mày cũng đòi mua. Tao đâu thích tiền.

Bill vuốt mái tóc mặt ong:

- Thế Chương còm thích gì?

Chương còm đáp:

- Mày bảo thằng Jack đừng giận tụi tao. Nếu nó muốn được cuộc, nó cứ bày ra các môn thi khác.

Bill cười:

- Có dùng meo nười không?

Chương còm cong ngón tay trở, ngoéo lấy ngón tay trở của Bill:

- Tao hứa không dùng meo. Chúng tao còn nhiều trò chơi lắm. Không đua thì chúng mình chơi chung với nhau.

Jimmy và Bill đã nhận ra điều đó. Chương còm, Bồn lừa, Hưng mập, Dzũng Đakao có thật nhiều trò chơi, những trò chơi tuyệt thú mà mấy năm trước còn ở Mỹ, Jimmy và Bill chưa hề tham dự. Đạo chúng nó ngụ tại Tân Định, chẳng đứa nào Việt Nam nào thêm chơi với chúng. Nên chúng chỉ còn biết ném bóng bầu dục chuyện cho nhau. Từ ngày bọn Bill đến cư xá Chu Mạnh Trinh, chúng nó được Chương còm dạy cho nhiều trò chơi lạ lùng. Bill nghiện đá dế. Jimmy khoái đá cá. Và cả bốn thằng đều mê đá bóng tròn,

môn thể thao hấp dẫn thế giới nhưng không hấp dẫn dân Mỹ.

Bill nhìn Chương còm rồi vỗ vai Jimmy:

- Ê, trên trời có món "tái bung".

Jimmy ngược lên. Bill búng tai bạn mình một cái, cười khoái tởn:

- Búng tai nhé! Chương còm dạy trò chơi này.

Jimmy đòi Bill dạy lại. Chương còm hãnh diện lắm. Nó nghĩ, lớn lên, nó sẽ làm cho Mỹ lớn phục nó như Mỹ nhô đã phục nó. Chương còm yêu lịch sử Việt Nam. Thầy dạy nó rằng người Việt Nam thông minh nhất loài người, dễ thương nhất loài người, đại lượng nhất loài người và quả cảm nhất loài người. Dân tộc Việt Nam là dân tộc phi thường. Dân tộc ấy có dòng lịch sử liên tục từ năm nghìn năm nay. Khi cả thế giới đang lo Trung Hoa vĩ đại xâm lăng thì dân tộc ấy đã một mình chống chọi Trung Hoa. Nhiều lần thua Trung Hoa nhưng chưa lần nào hèn nhát. Và để chiến thắng Trung Hoa thì toàn đại thắng khiến Trung Hoa thất điên bát đảo. Dân tộc Việt Nam kiêu hãnh với Hồ Quý Ly, bộ óc siêu việt, đi trước những bộ óc siêu việt của loài người hàng ngàn năm. Hồ Quý Ly thay thế tiền đồng, tiền kẽm bằng tiền giấy, người có chính sách tiền tệ trước nhân loại.

Tiền giấy, tất nhiên phải nghĩ đến sự đổi tiền giấy cũ rách. Nghĩa là sẽ có ngân hàng. Mà có ngân hàng là có tín dụng và mọi dịch vụ về ngân hàng. Ôi, bộ óc siêu việt đó đã không được phục vụ quê hương lâu dài. Chỉ vì tiếng "trung" của bọn thiên cận, suốt đời cam đành làm tôi mọi cho thứ vua nhu nhược đã chống nhà cách mạng Hồ Quý Ly nên bộ óc siêu việt đó bị nòi Hán bắt cướp đem về Trung Hoa. Nòi Hán đã cướp biết bao tinh hoa của nòi Việt. Nhưng nòi Việt không bị diệt vong. Đó là niềm kiêu hãnh của những người học sử Việt.

Chương còm yêu những giờ học sử Việt. Thầy nó giảng sử say mê hơn các môn học khác. Thầy nó thường dặn:

- Các con ơi, các con hãy yêu lịch sử nước ta. Trang sử nào của nước ta cũng đẹp cả. Tổ tiên ta đã dùng mồ hôi, nước mắt, xương trắng máu đào viết lên sử của nòi Hồng Lạc. Các con yêu lịch sử là các con yêu tổ quốc, quê hương. Và, mai sau, các con sẽ viết thêm sử sách những trang hào hùng hơn. Nếu các con yêu sử nước nhà, không bao giờ các con để mất quê hương, không bao giờ các con nở để tổ quốc điêu đứng...

Jimmy cắt đứt dòng lịch sử đang cuộn cuộn chảy trong tâm hồn Chương còm:

- Mà còn con cóc nào không hở, Chương còm?

Chương còm hất đầu:

- Làm gì?

- Tao muốn gửi về Mỹ biếu em gái tao.

Bill hỏi:

- Bắt con cánh cam dễ không?

Chương còm xoa tay:

- Cái gì cũng dễ hết. Thằng Bồn lừa nó "mả" lắm. Tao sẽ cho chúng mày một lô cóc, cánh cam. À, tụi mày thích chơi điều chứ?

Jimmy đáp:

- Thích.

Chương còm hứa:

- Tao sẽ làm cho mỗi đứa một con điều. Chúng mày bảo thằng Jack lại chơi, chiều mai tụi mình lên Sài Gòn coi chiếu bóng.

Chương còm đứng lên:

- Ngồi chờ tao tí nhé!

Nó chạy vào nhà. Rồi bê hai lọ cá ra, Chương còm vui vẻ:

- Tao cho thằng Jack một lọ, thằng John một lọ. Bỏ tao mới mua ở chợ Cũ về.

Chương còm móc túi quần, lôi hai lọ nhỏ có nút vặn:

- Thức ăn của cá đây. Bảo tụi nó mỗi ngày thay nước một lần, hết thức ăn tao sẽ cho thêm.

Bill đặt lọ cá xuống nền xi măng con ngõ. Nó nằm ngắm mấy chú cá màu.

Bill đã yêu Chương còm, nó càng yêu Chương còm thêm. Jimmy móc sô cô la cho Chương còm. Con nhà còm từ chối:

- Mày cho nhiều quá, mẹ tao mắng tao. Mẹ tao dạy: Lấy nhiều quà của bạn, bạn hết quý mình.

Jimmy nói:

- Tao vẫn quý mày.

Chương còm nhe răng:

- Ngó coi, kẹo Mỹ làm sún hết răng nhô con Việt Nam.

Nhưng nó vẫn cầm một thanh sô cô la cho Jimmy vui lòng. Ba đứa trẻ nhìn nhau. Thương mến. Dường như, Thượng đế đứng quanh đó.

Mơ Thành Người Quang Trung

Chương 5

Jimmy và Bill đã kéo được John tới ngõ D. Nhưng Jack nhất định không muốn chơi với bọn Chương còm nếu chưa thể nghĩ được môn thi nào thắng các ông nhô Việt Nam. Jack nhiều tự ái. Nó mang trong người dòng máu của những người chinh phục miền viễn tây Hiệp Chúng Quốc. Nó cũng muốn chinh phục chứ không muốn bị khuất phục. Khốn nỗi, Jack lại không thể chinh phục nổi bọn Chương còm. Kéo tay, Jack thua Dzũng Đakao. Đắm

bụng, Jack thua Hưng mập. Jack biết bơi song Dzũng Đakao bơi còn "chì" hơn, Jack đã biết tài "bông không" của Dzũng Đakao rồi. Tại hồ tắm Chi Lăng, Dzũng bơi đủ các kiểu. Jack tự hỏi sao ngõ D cư xá Chu Mạnh Trinh lắm nhô con tài thế! Chưa kể Long cải lương, Nhân sún - rất hãnh diện vì là con trai cưng của nghệ sĩ Năm Châu - Báu tồ, Ngân quăn. Mới có Dzũng Đakao, Bồn lừa, Hưng mập, Chương còm mà Jack đã nể nang. Hồi trước ngõ D đông "nhân tài" hơn. Những Hà ồm, Tùng lấu, Thiện Mông Cỏ và Thủy tinh, Sơn chai - hai thằng con của nhà văn Văn Quang - không dọn nhà đi nơi khác, ngõ D sẽ đủ "quân số" cho "lực lượng nhi đồng" lừng nhất cư xá. Và Jack sẽ nể nang thêm.

Jack rất thèm một con cóc. Chương còm đã gửi cho lọ cá màu. Jimmy được Chương còm cho cóc. Chương còm mới vô được con cóc nữa. Và Jimmy xin ngay bảo là gửi về Mỹ. Song thằng John thèm chơi cóc, Jimmy biếu nó.

Jack gạ đòi đồ chơi lấy cóc của Jimmy. Con nhà Jimmy giục Jack đến xin Chương còm. Jack làm lơ. Jimmy nói với Chương còm. Bộ xương cách trí tùm tùm cười. Buổi chiều hôm đó, nó mang cái cần câu không có lưỡi, cùng Bill, Jimmy và John tới rủ Jack đi coi nó trở tài bắt cóc. Jack theo liền.

Chương còm và bọn nhô Mỹ bước sâu vào xóm chùa. Đến gần bụi tre, Chương còm dờ "đồ nghề" ra. Nó hỏi Jack:

- Mà mày muốn đi bắt cóc hay muốn tao bắt cóc cho mày?

Jack đáp:

- Tao sợ mày dùng mẹo.

Chương còm động cần câu xuống đất:

- Đó, trong bụi tre trước mặt mày đó, thể nào cũng có cóc. Mày vào mà bắt.

Jack xông vào. Nó vạch gai lá tìm kiếm một lúc mà chẳng thấy con cóc nào. Jack nói:

- Mày nói dối.

Bill bênh Chương còm:

- Nó không "đĩa" không "xạo ke" đâu.

Chương còm vuốt sợi dây gai:

- Jack, mày nhìn kỹ đi nhé, tao câu cóc không cần lưỡi câu. Tao dạy chúng mày cái "nghề" câu cóc để về Mỹ mà bắt cóc.

Chương còm lè lưỡi:

- Chết, "mít tơ" cóc, chúng mày đừng quên gọi là "mít tơ" cóc, nghe chưa.

Jimmy vỗ vai Jack:

- "Mít tơ" cóc là "ăn cưng" của... Thượng đế đấy.

Jack nói:

- Chương còm sắp câu "mít tơ" cóc, nó không sợ, tại sao tao phải sợ?

Chương còm gật gù:

- À mày không sợ đi. Rồi mày sẽ biết tay "mít tơ" cóc. Tao không sợ cóc vì

tao có thể làm cho cóc say thuốc lá.

John hỏi:

- Hễ đưa nào làm "mít tơ" cóc say thuốc lá, đưa ấy không sợ cóc à?

Chương còm bủ môi:

- Mấy đưa làm cóc say thuốc lá nổi, trừ trẻ con Việt Nam. Và chúng tao có quyền coi thường cóc như tụi mày coi thường mọi da đỏ.

Chương còm ngó Jack:

- Tụi mày cây đồng, cây có súng, bắt nạt mọi da đỏ. Chứ lớ ngớ đi một mình mọi da đỏ nó lột da đầu tụi mày. Daniel Boone chỉ được cái nước nói phét. Dzũng Đakao mới giỏi. Nó tay không lên rừng đánh tan giặc khi và chiến thắng Y Pàm, Y Kut... Jack, mày biết Y Pàm không? Nó "chì" bằng trăm lần chúa mọi Apache.

Bill sợ Jack gây gổ với Chương còm, can khéo:

- Thôi, câu "mít tơ" cóc đi, Chương còm.

Chương còm bèn lấy cánh hoa giấy, buộc làm môi, thả vào bụi rậm nhử cóc. Một lúc, con nhà cóc từ trong cái hang vui vẻ chui ra. Cậu ông trời thấy miếng môi hoa phát phơ trước miệng mình, liền tộp một cái. Và nuốt. Sợi dây câu của Chương còm phiêu lưu vô tận bao tử cậu ông trời. Chương còm chỉ đợi có thể. Nó nhắc cần câu lên. Cậu ông trời được... rời mặt đất, lơ lửng, lắc lư chân. Trông cậu tức cười lắm. Chương còm biến cần câu của nó thành cái cần trục cóc. Nó đổ món hàng xuống chỗ Jack:

- Tặng mày đó, Jack ạ!

Jack tóm lấy "mít tơ" cóc. Nó rút sợi dây ra. Miếng môi hoa cũng theo ra luôn. Chương còm dặn bạn:

- Coi chừng, nhựa cóc độc lắm đấy. Sờ tay trúng mắt là... hiệp sĩ mù à...

Nó thách bọn nhô Mỹ:

- Bây giờ chúc mày thử làm cho "mít tơ" cóc say thuốc lá xem sao.

John chạy về nhà. Nó mang tới gói thuốc Salem và hộp quẹt. John châm thuốc banh miệng cóc ra bắt cóc hút thuốc. Nhưng cóc không hít thuốc.

Jack châm điếu thuốc khác, ngậm khói phả vào miệng cóc. Cóc vẫn trơ thân cụt. Jimmy xé điếu thuốc nhét vô miệng cóc, cóc nhả ra. Chương còm cười khúc khích.

Bill đá khễ Chương còm:

- Bắt "mít tơ" cóc say thuốc lá xem nào.

Chương còm nhún vai, điệu bộ:

- Dễ ợt.

Nó lượm ít sợi thuốc lá, gói vào cánh hoa giấy rồi buộc vô đầu sợi dây.

Chương còm lại nhử cậu ông trời khác. Và cậu ông trời này hí hửng chui khỏi hang, hân hoan tộp rồi. Chương còm nhắc nhanh cậu ông trời. Nó đặt cậu ông trời xuống trước mặt bọn nhô Mỹ. Chờ một lát, Chương còm khễ

kéo sợi dây cho mỗi đường thoát ra. Thuộc lá ngấm vào dạ dày "mít tơ" cóc. Con nhà cóc chảy nước mắt, đứng thộn mặt như anh học trò không nghe thấy tên mình được đọc trong buổi kết quả thi vào đệ thất trường công.

Chương còm nói:

- Nó say thuốc lá rồi.

John giậm chân dọa đuổi, "mít tơ" cóc chẳng thèm chạy. Cậu ông trời đứng thộn một lúc rồi lăn kênh. Jack cười thích chí. Nó xỏ Chương còm:

- Mẹo hay thật!

Bill và Jimmy bênh Chương còm:

- Mẹo Chương còm tuyệt quá.

Jimmy bỗng quan trọng:

- Kìa Jack, trên trời có cái "đầu đằm".

Jack nhìn lên, Jimmy kiễng chân đấm đầu Jack một cái:

- Đấm đầu nhe! Chương còm dạy tao mẹo đấy.

Jack lặng thinh, Chương còm hiểu Jack không phục mình và thẳng nhô Mỹ đang muốn tìm dịp thắng bọn mình. Nó đưa cái cần câu cho Jack:

- Mày câu cóc đi, câu dễ lắm. Từ mai, mày muốn bao nhiêu cóc cứ việc câu lấy mà gửi về Mỹ cho bạn mày. Mẹo đấy, không dùng mẹo câu cóc sao nổi. Tao cho mày hai con cóc này, tao về đây.

Chương còm bỏ về. Nó ngoảnh đầu lại:

- Mày muốn thắng bọn tao hả, Jack? Khó lắm. Mày cứ nghĩ trò khác đi.

Chúng tao không dùng mẹo nữa đâu.

Nó rẽ vào ngõ F, băng qua giếng nước ra đường Vĩ Di Nguy. Lúc ấy, đường vắng vẻ. Chương còm chạy qua đường, đứng ở bên xe ô tô buýt. Bill gọi lớn:

- Chương còm, Chương còm!

Chương còm vẫy tay. Bill lần sang. Thằng nhô Mỹ tóc mặt ong hỏi:

- Mày đi đâu đấy?

- Sài Gòn.

- Làm gì?

- Xem chớp bóng. Rạp Rex có phim "Bandidos" hay lắm. Phim cao bồi mờ lỵ. Mày theo tao không?

- Nhưng.

- Nhưng sao?

- Tôi không mang tiền!

Chương còm thúc khuỷu tay vào bụng Bill:

- Đi với tao khỏi cần tiền. Tao cũng không mang tiền. Trẻ con, bày chuyện mang tiền làm chi. Đứng đây đợi tài xế của tao đem xe tới.

Bill ngạc nhiên:

- Nhà Chương còm có xe à?

Chương còm cười:

- Xe nhà tao to lắm, chạy suốt ngày ngoài đường.

Vừa lúc đó, chiếc xe ô tô buýt đậu sát hè. Chương còm kéo Bill leo lên:

- Xe nhà tao đó.

Bill cười khoái chí. Chương còm nói:

- Đứng trên này, qua cầu Kiệu chúng mình len xuống dưới rồi lại len lên.

Bill hỏi:

- Người ta đuổi thì sao?

- Thì mình đã đến đường Hiền Vương rồi. Mình đợi tài xế khác của mình đem xe rước mình lên Sài Gòn.

- Lại bị đuổi nữa?

- Lại xuống. Yên chí, thế nào cũng tới Sài Gòn.

Hai đứa lên Sài Gòn bằng mèo còm của Chương còm. Nhưng Bill phục lẫn cu chiêng. Chương còm khoe:

- Ở nước tao, người lớn thương trẻ con lắm. Cứ ngoan ngoãn, lễ phép, sạch sẽ là được thương yêu.

Chương còm kéo Bill vào rạp Rex. Nó bảo Bill:

- Tao không biết nói tiếng Mỹ. Lát nữa, hễ có hai ông Mỹ mua vé, mày kéo tao đến chỗ mua vé, chào nói vài câu. Rồi cầm đại tay họ. Mày nói tao là bạn mày, bắt họ nắm tay dẫn vô rạp.

Bill "ô kê" lia lịa. Và hai đứa vào coi phim "Kỳ phùng địch thủ" một cách say sưa. Gần tối, Chương còm dẫn Bill về bằng ô tô buýt. Tới chợ Phú Nhuận, Chương còm dắt Bill bước xuống. Hai đứa đi bộ về. Chương còm nói:

- Nếu tao có tiền hôm nay, chúng mình xuống đường Hiền Vương ăn phở gà thì tuyệt.

Nó xoa tóc Bill:

- Thằng Jack nó muốn gì, mày biết không?

Bill khoác tay lên vai Chương còm:

- Jack muốn thắng cuộc. Nó định rủ mày đánh trận như "cơm bát".

- "Cơm bát"!

Chương còm lè lưỡi:

- "Cơm bát" ở đài ti vi Mỹ, hả? Tuần nào tao chả xem. Mỹ đánh trận với Đức "chì" quá xá. Trận nào Đức cũng thua à... Mày, bọn lính Đức bắn đại liên đỡ ẹc, bắn hoài mà Mỹ không chết thằng nào. Vic Morrow lia một băng đạn, lính Đức ngã gục. Thằng Jack muốn làm Vic Morrow à?

- Ủ.

- Còn mày làm gì? Mày tính đóng vai thằng trung úy Rick Jason chẳng?

- Jimmy tranh rồi. "Tôi" làm Jack Hogan.

- Tao khoái Jack Hogan. Nhưng tụi tao không là lính Đức đâu. Tụi tao là

lính Việt Nam. Chương còm nhéo Bill một cái:

- Ô kê, mai chúng mình chơi "cơm bát".

Vui vẻ, Chương còm đánh đàn mồm bản nhạc của phim "Combat"!

- Èng èng èng eng eng eng eng eng... Éng eng eng eng eng. Éng eng eng eng eng...

Nó vung tay:

- Sức mấy ông sợ Vic Morrow. Ông sẽ bắt sống Vic Morrow.

Bill nắm chặt tay Chương còm:

- Có dùng mọo không?

Chương còm mím môi:

- Đánh trận là phải dùng mọo. Tao bắt mày trước. Mày sợ kiến lửa chứ?

- Sợ.

- À, tao cho kiến lửa cắn tù binh.

Hai đứa đã vào cư xá. Bill chia tay Chương còm. Bộ xương cách trí không về nhà ngay. Nó tạt qua Hưng mập báo tin mai một sẽ chơi "Combat" với bọn nhô Mỹ.

Đêm hôm đó, Chương còm thức giấc hoài. Nó mơ thật nhiều. Có một giấc mơ thật đẹp, Chương còm chưa hiểu tên của giấc mơ là gì. Có lẽ, Chương còm lại phải hỏi bố nó mất thôi.

Mơ Thành Người Quang Trung

Chương 6

Jack chỉ huy ba thằng nhô Mỹ. Chúng nó ăn mặc rất đẹp, y hệt lính mũ xanh Mỹ lớn. Jack đeo khẩu Tommy gun như khẩu súng của Vic Morrow. Jimmy, Bill, John, mỗi đứa ôm một khẩu M-16, những khẩu súng trông chẳng khác gì súng thật. Tiếng nổ nhỏ và đạn không có. Để giết ai, để giết nhau. Phải chi loài người chỉ biết những khẩu súng đồ chơi trẻ con nhỉ? Năm ngoái, bố Chương còm đi Nhật về cũng mua cho nó khẩu M-16. Lên đạn năm lần một lượt và bắn hàng tràng hay từng phát. Tiếng nổ ròn rã, nghe vui tai đáo để. Chương còm mê có một ngày đầu. Rồi nó đem khoe trẻ con ngõ D, cho mỗi đứa bắn biểu diễn vài phát. Kết quả: súng trở thành đồ bỏ và Chương còm bị mẹ mắng "Ích kỷ, chơi xong không lo để dành, nữa lớn em có đồ chơi." Chương còm giỏi chịu đòn lắm. Mẹ nó mua nho cất trong tủ lạnh. Chờ mẹ ngủ, Chương còm gọi bạn vào ăn nhẩn. Mẹ mắng. Chương còm nhận nó ăn hết. Và giả vờ không ăn cơm. Kẹo, bánh hay tiền bạc hể có là nó đem phát.

Lúc bị mẹ mắng, Chương còm nhìn bố. Bố nó nín thình. Chờ khi vắng mẹ, bố nó mới cầm tay nó: "Con cứ tiếp tục cho bạn con những gì con có. Đó là lòng hào hiệp. Về sau, con sẽ nghèo vì lòng hào hiệp nhưng con không mang tiếng buồn xin. Mẹ con sợ con nghèo mặt rệp nên khuyên con phòng xa đó. Ý của mẹ con là chỉ nên cho bạn những khi bạn con cầu xin, chứ nên phung phí. Con đừng giận mẹ vì người mẹ nào ở trên đời cũng lo lắng tương lai con mình. Muốn khỏi bị mẹ mắng, con nên nhịn phần của con mà đãi bạn, không xâm phạm vào phần của các em con. Con hiểu chứ?" Chương còm hiểu lắm. Giá nó nghe lời mẹ thì hôm nay nó cũng có M-16. Và con nhà Jack sẽ không dám nghĩ chỉ nhô Mỹ mới có M-16.

Nhưng mà cóc cần, Chương còm tự nhủ thầm. Đánh trận ăn thua ở cái... mẹo chứ đâu ăn thua ở súng. Hãy coi bọn Jack như những "thiên thần mũ xanh" đi. Chương còm bảo Bồn lừa:

- Nhô Mỹ tưởng chúng nó sẽ thắng tại mình như thắng tại lính Đức trong phim "cơm bát" đấy nhé.

Bồn lừa bữu môi:

- Sức mấy.

Vua lừa bóng bình phẩm:

- Lính Mỹ ở "cơm bát" bắn lính Đức rụng như Dzũng Đakao bắn me ấy. Tao đi coi phim "Cuộc vượt ngục vĩ đại" thấy lính Đức nó nhốt lính Mỹ cả bầy. Hễ vượt ngục là nó thộp cổ về.

Báu tò, con của dì của Chương còm, đứng hóng chuyện, bàn thêm:

- Đức ở rạp chớp bóng là Đức thật, Đức ở tivi là Đức giả.

Chương còm hỏi Báu tò:

- Ai nói vậy?

Báu tò hãnh diện:

- Em nói. Nó phê bình phim "Combat" thêm:

- "Cơm bát" chán thấy mồ. Mỹ toàn thắng trận không à... Đức chả thắng trận nào hết trời. Vic Morrow lâu lâu mới bị thương ở chân hay tay trái mà vẫn bắn ác. Lính Đức ngu quá, quay đại liên không chết thằng lính Mỹ nào. Bị Vic Morrow thấy lựu đạn, lính Đức chết lẫn cu lơ. Em xem phim với ba em ở rạp chiếu bóng, lính Mỹ bị lính Đức bắn chết cả đống.

Bồn lừa vỗ vai Báu tò:

- Vic Morrow chết thì hết "cơm bát" còn gì, gà tò!

Báu tò bữu môi thật dài:

- Hết luôn đi, "cơm bát" dở ẹc!

Bồn lừa bỗng xuýt xoa:

- Bọn thằng Jack mặc đồ biệt kích dù đẹp quá, mày à! Đúng là "thiên thần mũ xanh".

Chương còm hỏi:

- Đẹp bằng quân nhà Thanh không? Tụi lính Tàu trong phim "Tần Thủy Hoàng" ăn mặc cũng đẹp lắm chứ bộ. Mà biết quân của vua Quang Trung ăn mặc ra sao chứ?

Bồn lừa liếm môi:

- Ra sao?

Chương còm đáp:

- Tao không biết. Chắc quân của các vua mình ngày xưa mặc áo vải đi chân đất, mà ạ! Lịch sử dạy: vua Lê Lợi là anh hùng áo vải đất Lam Sơn, vua Quang Trung là anh hùng áo vải đất Tây Sơn. Vua mặc áo vải chắc quân phải mặc áo vải.

Nó kéo Bồn lừa sát vào bức tường nhà Hưng mập. Hai đứa trẻ ngồi xuống. Dưới bóng mát của giàn hoa giấy, Chương còm dựa lưng vô tường, nhớ lại bài học lịch sử mà thầy giáo đã giảng dạy...

"... Các con lắng tai nghe đây! Ta tả cho các con nghe một vị anh hùng bách chiến bách thắng trong lịch sử nhân loại. Vị anh hùng đó là hoàng đế Quang Trung Nguyễn Huệ. Nước ta, thuở ấy, loạn ly đau khổ. Dân tộc ta bị phân cách bởi dòng sông Gianh. Ngoài Bắc, chúa Trịnh lấn áp vua Lê, chuyên quyền đàn áp dân hiền. Quan liêu hống hách, thẳng tay vơ vét tài sản mồ hôi, xương máu của dân. Hết loạn này đến loạn khác. Thanh niên bị bắt đi lính không phải để diệt Chiêm Thành hay chống quân Tàu mà để vào Nam đánh giết đồng bào mình. Trong Nam, chúa Nguyễn nhu nhược, quyền bính lọt vào tay tên độc tài Trương Phúc Loan. Bao nhiêu trung thần bị họ Trương hãm hại. Trương Phúc Loan vơ vét, tham ô không kém gì bọn quan liêu ngoài Bắc. Giặc giã nổi lên tứ tung. Dân tình đói khổ. Ấy thế mà vẫn phải đánh nhau với quân chúa Trịnh. Cuộc chiến tranh huynh đệ kéo dài ròng rã một trăm năm chưa chịu chấm dứt.

Bây giờ, ở đất Tây Sơn, nảy sinh một vị cứu tinh dân tộc. Vị cứu tinh xuất hiện sừng sững như một trái núi khổng lồ mọc trên đất Bình Định. Vị cứu tinh là Nguyễn Huệ đó, các con ạ! Nguyễn Huệ dựa lưng vào Ai Lao, Cao Mên, quay mặt ra Nam Hải. Ngài vươn tay trái, ngài vàng của chúa Trịnh miền Bắc sụp đổ. Ngài vươn tay phải, ngài vàng của chúa Nguyễn miền Nam tan rã. Bọn quan liêu tham nhũng, chuyên quyền chết như sâu bọ. Ngài đạp chân phải, hai vạn quân Xiêm La chết khốn nạn ở miền Nam. Ngài đạp chân trái, hai mươi vạn quân Thanh chết nhục nhã ở miền Bắc. Ngài vươn mình, Việt Nam lớn lên, hãnh diện vẻ vang và dòng sông Gianh không còn ngăn cách tình người Việt Nam nữa.

Các con ơi,

Các con yêu dấu của ta ơi.

Nay đã già nua mà mỗi lần đọc sử tranh đấu, ta vẫn mơ được làm tên lính quèn dưới cờ vua Quang Trung. Ta mơ được quỳ dưới chân Nguyễn Huệ,

nâng áo bào khét lẹt mùi thuốc súng của ngài mà hít hà lần ngài ra Thăng Long đuổi loài rợ Mãn Thanh. Các con, các con phải biết mơ thành người Quang Trung các con nhé!..."

- Dạ.

- Bồn lừa hốt hoảng:

- Mà dạ cái gì mà dạ bự vậy?

Chương còm cười xòa:

- Tao dạ thầy tao.

- Thầy mày đâu?

- Trong giấc mơ.

- Thầy mày dạy gì?

- Mơ Thành Người Quang Trung.

Và Chương còm vỗ tay vào đùi làm nhịp, hát lớn:

- "... Nhị Hà còn kia, Nhị Hà còn đó. Lũ quân Tàu sang sập cầu trôi đầy sông... Ôi Thăng Long, ôi Thăng Long, ôi Thăng Long!... Cờ khoe sắc phát phới, loa vang xa, chiêng thu không, tiếng bát ngát trong chốn thành... Gần xa hò hét Thăng Long, Thăng Lóng, Thăng Long thành..."

Bồn lừa hỏi:

- Tao mơ thành người Quang Trung được không?

Chương còm đáp:

- Được chứ. Tất cả trẻ con Việt Nam đều phải biết mơ thành người Quang Trung. Thầy tao dạy thế. Tụi mình sẽ cho thằng Jack biết trẻ con Việt Nam "chì" hơn trẻ con Mỹ.

Bồn lừa đứng phóc dậy, xoắn tay áo:

- Ông sẽ lừa thằng Jack, giật khẩu M-16 của nó đem về chơi. Mình không có súng đẹp, không có quần áo đánh trận đẹp mà mình thắng mới hay, mày hé.

- Ủa.

- Thằng Jack nó có vẻ cậy tụi nó giàu.

- Ủa.

- Tao sẽ làm nó hết ý giàu. Nó phải phục tụi mình như thằng Bill. Chương còm cũng đã đứng dậy. Nó hỏi Bồn lừa:

- Mày nhớ chuyện ông Cao Thắng không?

- Quên rồi.

- Ông Cao Thắng ở con đường có rạp chiếu bóng Việt Long đó.

- Ủ, sao?

- Ông ấy chế súng đánh nhau với giặc Tây ngày xưa đấy, mày ạ!

- Tao nhớ rồi. Ông theo cụ Phan Đình Phùng.

- Tụi mình sẽ chế súng bắn pháo. Pháo nổ đoàn con nhà Jack mới sợ. Súng M-16 kêu nhỏ lắm. Lại không rơi đạn sang bên ta.

- Tao làm lính nhảy dù. Ông leo cột điện từ sáng sớm, chờ chúng nó xuất

quân, ông nhảy xuống cướp súng chạy về.

- Còn tao, tao là biệt động quân, cầm pháo châm ngòi, ném vào ổ súng máy chạy pin của chúng nó. Dzũng Đakao làm thủy quân lục chiến còn Hưng mập làm biệt kích Việt Nam. Tụi mình sẽ cho thằng Jack biết lính Việt Nam đánh trận hay nhất thế giới.

Bồng Bồn lừa vỗ vai Chương còm:

- Tao thềm khẩu M-16 như của mày quá.

Chương còm thúc khuỷu tay vào mạng mờ Bồn lừa:

- Thì đánh trận thật hăng đi.

- Tước được súng là đem về chơi chứ?

- Tao sẽ giao hẹn.

Hai đứa đi tìm Vic Morrow tức Jack. Lúc ấy, Jack như đã tả, mặc quần áo biệt kích, đội mũ nồi xanh, đeo khẩu M-16-đồ-chơi-bắn-tự-động đang ngắm nghĩa chiến trường. Nó còn quàng cái ống nhòm lưng lửng trước ngực, trông oai như một ông tướng Mỹ. Chương còm nghĩ bụng: "Dzũng Đakao bắn súng cao su sẽ vỡ ống nhòm của Jack ngay." Nhưng súng cao su nguy hiểm lắm. Có thể gây thương tích. Cho nên cuộc chiến tranh "Cơm bát" sẽ cấm sử dụng súng cao su bắn đạn sỏi. Mà chỉ được dùng mìn hay pháo không... chết ai.

- Ê, Jack!

- Gì?

- Bao giờ dàn trận?

- Mai.

- Hề tụi tao cướp được súng của tụi mày là tụi mày mất súng đấy nhé?

- Ô kê.

- Hề tụi tao thắng trận, mày phải phục tụi tao.

- Ô kê. Chúng mày thua thì sao?

- Nộp tụi mày hai chục con cóc và năm lọ ruồi. Ô kê.

- Ô kê.

Báu tồ mon men đi theo mà Chương còm không biết. Khi hai sứ giả ra về, Báu tồ cao hứng hát:

- "Anh em đừng sợ cao bồi, nó có súng mình có dao găm..."

Chương còm chế Báu tồ:

- "Me ơi me thằng Báu đái dầm, nó đái ướt cả cái chần bông..."

Ba đứa bên "quân ta" cười khúc khích.

Mơ Thành Người Quang Trung

Chương 7

Cuộc chiến tranh dễ thương của bọn Jack, Bill, John, Jimmy và Chương còm, Dzũng Đakao, Bồn lừa, Hưng mập được đặt tên là chiến tranh "Cơm bát". Vì hai bên hứa với nhau sẽ chơi như phim "Cơm bát". Chiến tranh xảy ra vào những ngày trước tết con khi, rất hào hoa, phong nhã bởi có tuyên truyền bằng mồm. Muốn cho chiến tranh thêm phần hấp dẫn và sôi nổi, phe Chương còm bằng lòng để phe Jack tuyển mộ thêm địa phương quân tức là những thằng nhóc Việt Nam cùng ngõ hay gần nhà Bill, Jack, Jimmy, John. Bọn nhóc khoái lắm. Theo phe Jack được ăn sô cô la bằng thích, lại được mượn súng lục, dây lưng đeo như cao bồi. Nhóc con ngõ D chỉ thích nhập bọn Chương còm. Mỗi bên tính ra, hơn mười... chiến sĩ. Đằng sau Chương còm, Dzũng Đakao, Hưng mập, Bồn lừa là Báu tồ, Long cải lương, Ngân quần, Nhân sún, Sơn đốm... Chương còm không muốn coi đối thủ là... Mỹ. Nó đã bảo với Jack rằng Mỹ và Việt Nam là bạn. Bạn thì không đánh nhau. Chương còm và anh em nó mơ thành người Quang Trung. Mà lính của Quang Trung khoái đánh Tàu. Chương còm bèn gạ Jack giả đồ làm quân Tàu. Bill bằng lòng ngay.

Vậy cuộc chiến tranh "Cơm bát" là cuộc chiến tranh của cháu mấy đời vua Quang Trung đánh với bọn Mãn Thanh... giả vờ. Nhô con Thống híp phe Jack, vô tình trùng tên ông vua Việt gian Lê Chiêu Thống nên bị gọi là Lê Chiêu Thống.

Tiếng súng đầu tiên khơi ngòi chiến tranh nổ vào lúc mười giờ ngày hai mươi sáu tháng chạp. Những băng đạn M-16, thứ đạn "nộ nhíp ba không chết" của quân Mãn Thanh nghe phẩn khởi làm sao. Nếu chẳng muốn kéo dài chiến tranh cho vui, lính của vua Quang Trung chỉ cần chạy ủa tới, đâm đá một lúc rồi cướp súng mà chạy là xong. Nhưng chơi thế, con nhà Jack không phục nhô con Việt Nam cơ.

Trong túi bốn chủ tướng đầy pháo Điện Quang. Pháo này làm bằng thuốc súng nên kêu vang tai. Bọn Báu tồ, Nhân sún, Ngân quần bắn đạn mồm yếu quá, què quá. Giá có tiền mua pháo lệnh, đốt mà quăng sang đối phương thì Mãn Thanh sẽ chạy bỏ cả ần tít. Dzũng Đakao đã thử kẹo pháo vào súng cao su, bắt Chương còm châm hương vào ngòi pháo rồi bắn đi. Song gió cản mạnh, pháo tịt ngòi. Súng cao su của Dzũng Đakao vô tích sự. Tài thiện xạ của Dzũng Đakao chỉ đặc dụng ở Ban Mê Thuật, trong cuộc chiến tranh tiêu diệt khi. Chương còm cũng đã thử cách quăng pháo. Khối nổi chiếc pháo nhẹ, quăng đi chẳng xa mấy. Buộc mỗi chiếc pháo vào hòn gạch thì sợ trúng đầu người qua lại hay trúng kính xe hơi. Bởi thế, thuộc hạ của Chương còm tha hồ bắn đạn mồm và quân Mãn Thanh tha hồ bắn M-16 tự động và đại liên lắp pin.

- Ban ngày khó thắng tụi nó quá.
- Đánh cả đêm.

- Không được, tối tao phải đi chợ Bến Thành coi chợ tết.

Bồn lừa bảo Chương còm:

- Mày nói bắt chước ông Cao Thắng chế súng, đã chế được khẩu súng nào chưa?

Chương còm giậm chân:

- Chế hoài mà không nổi. Chiến tranh này không có đám đá, khó ghê.

Dzũng Đakao nói:

- Phải gạ thằng Phong lùn chế súng bắn pháo mới xong. Nó giận bọn mình lâu quá.

Hung mập phưỡn bụng:

- Tao đến nhà thằng Phong lùn năn nỉ, nó sẽ chế súng giùm "quân ta".

Bồn lừa nói:

- Phong nó làm tướng đi!

Chương còm gạt ngang:

- Gọi nó là ông Cao Thắng chắc nó khoái. Tụi mày biết không, con nhà Phong lùn "mả" lắm, nó sửa xe "mô bi lét" của nó đấy.

Hình ảnh bốn tay kiện tướng của "quân ta" lọt hết vào hai cái mắt ống nhòm của Tôn Sĩ Nghị Jack! Jack chỉ thấy bọn Chương còm cử động, múa máy chân tay chứ không hiểu chúng nó bày mưu kế gì. Jack sợ mưu lắm. Nó chả muốn thua vì bị mắc mưu một tí nào. Cho nên, Jack đóng quân ở cột đèn và cho địa phương quân canh gác các ngõ rất kỹ. Jack sợ bọn Chương còm len lỏi vào các ngõ, bắt chợt nhào tới cướp súng. Ông tướng Mỹ nhô này có tương lai quân sự ra phết. Nhưng Jack đâu biết rằng Chương còm không thèm chơi cái trò cũ mèm này. Chương còm muốn Jack phục lẫn cu chiêng bọn nó cơ. Và Chương còm thêm nhà sáng chế súng bắn pháo Phong lùn vô cùng.

Nghĩ đến những cây súng bắn pháo cho quân lính của vua Quang Trung, con nhà Chương còm hỏi Hung mập:

- Mày định làm quen với Phong lùn cách nào?

Hung mập nói:

- Nó khoái con cá đá vô địch của tao, tao cho nó là nó hết giận bọn mình.

Mày biết tại sao nó giận bọn mình không?

- Tại sao?

- Tại nó đi tập võ, thằng Dzũng Đakao chê nó đã lùn còn ham võ thuật sẽ lùn thêm.

- Vậy đừng gọi nó là Phong lùn nữa.

- Gọi là gì?

- Là... là Phong chế súng.

Quân Mãn Thtanh không thấy quân của vua Quang Trung tấn công. Bèn tưởng mình thắng ngày đầu. Tôn Sĩ Nghị Jack và Lê Chiêu Thống mở tiệc

khao quân. Mãn Thanh nhai kẹo cao su và sô cô la lu bù. Jack chắc hẳn được hai chục con cóc rồi. Vì bọn Chương còm đã rút. Nhưng Jack không thể hiểu bọn Chương còm đang đi "bốc" nhà chế súng Phong lùn.

Hung mập khệ nệ bụng lợ cá sang nhà Phong lùn. Con chó To Be sủa ầm ỹ. Phong lùn mở cổng bước ra. Hung mập nói ngay: - Tao đem tặng mày con cá đá vô địch của tao đây, Phong ạ!

Phong lùn mĩa mai:

- Tử tế dữ hén, mày!

Hung mập cười híp mắt:

- Mày giận lâu quá. Thằng Dzũng Đakao biết lỗi rồi. Từ nay, chúng tao không gọi mày là Phong lùn nữa.

Phong lùn tròn xoe mắt vì ngạc nhiên:

- Kỳ vậy?

- Kỳ cái gì?

- Tao khoái cái tên Phong lùn. Nghe tên Phong không, chán chết.

- Bọn tao đặt cho mày cái tên mới.

- Là chi?

- Phong chế súng. Chịu không?

- Tại sao lại Phong chế súng?

- Vì mày sắp chế súng bắn pháo để bọn mình làm lé mắt tụi nhô Mỹ. Thằng Chương còm bảo mày là cháu ông Cao Thắng.

Phong lùn sượng rên lên:

- Uýnh nhau mí bọn nhô Mỹ, hả?

Hung mập gật đầu:

- Minh là lính của vua Quang Trung. Tụi nó là quân Mãn Thanh. Mày biết quân Mãn Thanh bắn súng gì không?

- Không.

- M-16 và đại liên có chân bắn bằng pin. Chúng nó mặc quần áo đẹp như lính Mỹ người lớn ấy.

Phong lùn nổi máu tự ái:

- Súng đẹp mà tụi nhô Mỹ có chế được không? Đi mua về chơi, đâu có bảnh. Tao chả bao giờ phải mua đồ chơi cả. Ông chế lấy ông chơi.

Hung mập khích bạn:

- Thì mày chế súng pháo chơi với M-16 và đại liên bắn bằng pin đi!

Phong lùn ưỡn ngực:

- Sợ gì nhỉ?

Nó chột reo to:

- Ông nhớ rồi, có thể chứ, ông đúng là Cao Thắng.

- Mày là thiếu tướng Cao Thắng.

- Tao là thiếu tướng cơ à?

- Ủ, Chương còm phong cho mày.

Hung mập lùi lại hai bước, hô:

- Nghiêm!

Phong lùn vốn có máu tếu, hai tay vỗ đét hai bên đùi, đứng nghiêm, mặt hơi ngẩng lên. Hung mập lôi trong túi ra bốn ông sao giấy trắng và hộp keo. Nó dán ở mỗi bên cổ áo Phong lùn hai ông sao. Đoạn vắt hộp keo đi, giơ tay chào Phong lùn và bắt tay Phong lùn:

- Vì mày bằng lòng chế súng bắn pháo cho lính vua Quang Trung, chúng tao phong mày làm thiếu tướng.

Hung mập hách dịch:

- Thiếu tướng Phong lùn!

Phong lùn giơ tay chào:

- Có tôi.

- Bao giờ nộp khẩu súng đầu tiên?

- Chiều nay.

- Sớm hơn một tí đi.

- Ông sẽ bỏ ngủ trưa vậy.

- Tốt, tặng thiếu tướng con cá đá vô địch.

Hung mập bay về nhà mình, kể hết sự tình cho Chương còm, Dzũng Đakao, Bồn lừa nghe. Chương còm khoái chí:

- Sáng mai tụi mình có súng bắn pháo rồi. Giờ ra Văn Cầm coi "Cầm tử quân" mặc bọn Mãn Thanh nổ súng thị uy.

Bọn lính của vua Quang Trung đi xem chiều bóng hết. Buổi chiều, Phong lùn đem khoe khẩu súng bắn pháo. Khẩu súng thật giản dị. Y hệt súng thời xưa. Phong lùn kể công:

- Làm hoài mới được đây. Tao bắn thử cho chúng mày xem. Đạn bay xa kinh khủng.

Phong lùn làm một cuộc thuyết trình về khẩu súng bắn pháo của nó. Lính của vua Quang Trung trở mắt nhìn tác phẩm của thiếu tướng Phong lùn, tức cháu anh hùng Cao Thắng. Súng làm bằng cây thước kẻ, sợi dây cao su gói hàng và một cái đinh. Thật giản dị. Sợi dây cao su buộc ở đầu cây thước có khía một vết sâu để sợi dây cao su chét dí một chỗ. Quăng dây cao su giãn ra chiếm hai phần ba chiều dài cây thước. Cái đinh đặt trên một miếng gỗ nhỏ để nâng đinh cao hơn mặt thước. Một sợi dây cao su khác quấn chặt gần đầu đinh cho đầu đinh có mũ chúc sát xuống mặt thước và đầu đinh nhọn nhô cao lên. Ngòi pháo bị cái mũ đinh kẹp chặt. Mỗi chiếc pháo đều có một cái cổ tròn. Sợi dây cao su kéo ra và máng vào cổ pháo. Khi khai hỏa, châm đầu nén hương đã đốt vô ngòi pháo. Ngòi pháo cháy dứt và dây cao su tự động bật mạnh. Chiếc pháo được bắn đi xa. Muốn cho "đạn" nổ xa hay gần, tùy ý. Hễ châm hương vô ngòi sát đầu pháo, "đạn" sẽ nổ ngay hoặc nổ khi chưa kịp

rơi xuống vị trí địch.

Phong lùn biểu diễn phát súng đầu tiên. Linh của vua Quang Trung vỗ tay tán thưởng. Báu tổ nhảy cẫng:

- Quân thằng Jack sẽ chạy có cờ.

Ngân quần hí hửng:

- Em nhắm đít tụi nó em "phơ"!

Nhân sún, Sơn trún cao phục nhà chế súng Phong lùn sát đất. Bọn nhãi ngô D theo mẫu súng của thiếu tướng Phong tụt Phong lùn, hí hục chế súng. Nửa tiếng sau mỗi đứa đã có một khẩu súng nhãn hiệu Phong lùn "trình tòi" đàng hoàng. "Quân ta" tiến ra đầu ngõ, bắn vung vít. Ngân quần nhắm chó khai hỏa khiến chó cong đuôi chạy, sủa ồm ồm. Và nó cười khoái chí.

Lúc ấy, Mẫn Thanh đã thu quân. Chiến trường không thấy bóng tên Tàu phù nào. "Quân ta" bắn tầm bậy một lát thì bị... kẹt súng. Đạn của hãng Điện Quang tòi hết sức.

Được mấy phát đầu thôi à. Về sau, vừa máng dây cao su vào cổ pháo, ngòi đã tụt ra hay đứt liền, chưa kịp chích hương. Cổ pháo thì cài nông cái sâu. Cái nào nông sức mấy mà máng dây cao su vô nổi. Thành tử, sự nạp đạn gặp khó khăn. Lắp đạn lâu thế, hỏa lực sẽ yếu đi.

Chương còm thờ dài:

- Kiểu súng này hao đạn quá. Một đồng có một viên đạn. Phí năm đồng mới bắn được một phát. Mà không đi xa mấy. Còn kiểu nào khác không, Phong lùn?

Nó vội chữa:

- Ấy quên, nhà chế súng Phong.

Phong lùn nói:

- Kiểu súng này để... bắn chó chứ không bắn giặc Tàu được. Tại mày bảo đến chiều phải xong.

Dzũng Đakao hỏi:

- Liệu sáng mai chế xong kiểu khác không?

Phong lùn đáp:

- May ra.

Hưng mập giậm chân:

- May ra gì nữa. Nội ngày mai bọn mình phải chiến thắng quân Mẫn Thanh. Một là ba mươi tết, tao mắc đến nhà anh tao ăn cỗ.

Bồn lừa mím môi:

- Ăn cỗ ba mươi tết à?

Hưng mập gật đầu:

- Ông nội tao chết hôm ba mươi tết.

Bồn lừa rồn:

- Sao ông nội mày đại thế, để mòng một hầy chết có phải lên một tuổi nữa

không?

Phong lùn búng tay tách một cái:

- Tôi nay tao sẽ không coi vô tuyến truyền hình. Tao nghĩ cả đêm là sẽ chế được kiểu súng khác.

"Quân ta" giải tán. Thế là chiến tranh đã kéo dài hai ngày. Chưa một chiến sĩ nào được hy sinh cho tổ quốc. Về phía Mãn Thanh, địch vẫn vênh vang, không chịu "rút lui để lại nhiều vết máu".

Mơ Thành Người Quang Trung

Chương 8

Chiến trường bỗng căng thẳng. Quân Mãn Thanh lia những tràng M-16 và đại liên bắn pin đến nóng cả máy. Hàng chục cục pin nhà binh Mỹ đã bị liệng vào thùng rác. Con nhà Jimmy làm xạ thủ đại liên. Nó đeo pin mới toanh ở lưng. Những cục pin giắt phía trong cái dây lưng, chồi lên, trông thật đẹp mắt. Jimmy nằm rạp, đưa đẩy khẩu súng. Trông nó cứ như là Audie Murphy đóng phim "Địa ngục trần gian" ấy. Con nhà Bill kè kè khẩu Tommy gun giống khẩu súng của Vic Morrow. Tommy bắn pháo dây, nổ ròn rã. Mùi thuốc pháo khét lẹt, ngửi sướng cả mũi. John và Jack sử dụng M-16 tự động. M-16 không cần pin. Lên đạn ba lần bắn hàng tràng thì được nửa phút. M-16 bắn từng viên hay hàng tràng cũng được.

Jack chỉ huy quân Mãn Thanh. Nó còn đeo cái ống nhôm và khẩu colt bá vàng bên hông. Hôm nay, nó đội mũ sắt. Lê Chiêu Thống được mang khẩu M-16 hồng. Còn địa phương quân bắn súng mòm. Được cái túi của chúng đầy kẹo cao su và sô cô la. "Quân ta" đã núp ở các bờ tường, cột điện từ sáng sớm. Chờ Mãn Thanh bắn chán chê, nhà thiện xạ Phong lùn mới khai hỏa. Lính của vua Quang Trung nhất loạt cho đạn pháo bay vào sang đất địch. Kiểu súng mới của Phong lùn rất hiệu nghiệm. Cháu ông Cao Thắng chỉ sửa đổi kiểu cũ có một tí thôi. Nó nâng miếng gỗ đỡ cái đỉnh cao lên một chút. Và, thay vì dùng cổ pháo máng dây cao su, Phong lùn đổi chiều cây pháo, máng dây cao su vô đít pháo và đầu đỉnh đè chặt thân pháo. Khi châm hương vào ngòi pháo phải bấm cái đít đỉnh. Thân pháo sẽ tuột khỏi "cò", văng đi theo sự bật mạnh của dây cao su. Kiểu súng mới rất dễ nạp đạn, không sợ tụt ngòi, không hồi hộp và không sợ bị... phản pháo.

Nhưng đạn của "quân ta" chưa chịu trúng vị trí phục kích của Mãn Thanh. Tại cái "nòng" súng chẳng? Nếu thế, đúng như sự nhận xét của một viên quan ba thực dân Tây đã phê bình kiểu súng của Cao Thắng. "Nòng không xẻ rãnh nên đạn không đi xa." Mặc dù thế, Tôn Sĩ Nghị Jack vẫn ngạc nhiên.

Jack chưa biết bọn Chương còm đã chế được súng bắn pháo. Nó tưởng bọn Chương còm đốt pháo rồi ném sang phía bọn nó thôi. Cầm một chiếc pháo trên tay, châm ngòi rồi ném đi đã là một sự can đảm vô cùng. Jack khó mà làm nổi. Ngay cả Tom Sawyer hay Huckleberry Finn cũng khó làm nổi. Jack lia một tràng M-16. Chỉ có tiếng nổ lộc cộc. Nó chưa biết cách chống trả hỏa lực của bọn Chương còm. Vì lính của vua Quang Trung bắn rất quá. Nhà chế súng Phong lùn, tức thiếu tướng Phong lùn bắt thủ lĩnh Chương còm "đúc" ba mươi khẩu súng lặn. Sáu tên xạ thủ và bốn tên chuyên môn nạp đạn làm cái công việc "bắn quân thù" thì sức mấy Mãn Thanh chả tròn xoe mắt. "Quân ta" bắn lũ Mãn Thanh cứ như dân khai đất hoang miền viễn Tây Mỹ bắn mọi da đỏ ấy. Đàn bà nạp đạn vào súng để đàn ông bắn. Báu tồ, Ngân quần, Nhân sún, Nghĩa tể nạp đạn. Phong lùn, Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bồn lừa, Sơn trán cao tự Sơn đốm, tự Sơn cỏ rứt bắn. Ngân quần nạp đạn mỗi cả tay mà không được bắn phát nào. Nó tức quá, rình lúc Chương còm say sưa nhả đạn, "rinh" một khẩu súng, lủi theo hàng rào, tiến lên vị trí Mãn Thanh. Khi Chương còm nhìn thấy, hét lớn:

- Ngân quần!

Ngân quần quay lại, toét miệng cười:

- Em làm... cảm tử quân.

- Về đi!

- Sức mấy.

- Mà y không về nghỉ mà y ra.

Ngân quần đã thủ bao diêm trong túi. Nó chạy ra giữa đường. Ngân quần quát:

- Jack, có giỏi bắn tay đôi, thằng nào "bắn chậm thì chết".

Jimmy ria đại liên toi bời. Đã bảo "có người bắn súng, đạn nổ nhíp ba, không chết" mờ ly. Nên Ngân quần cứ ngồi yên một chỗ.

Jimmy quay khẩu đại liên, nhắm Ngân quần mà khạc đạn. Nhưng Ngân quần nhe răng cười khi!

- Ông nhất định.. cóc chết!

Lê Chiêu Thống la hét:

- Ngân quần chết rồi.

Báu tồ khen em:

- Ngân quần nó đóng vai Vic Morrow đấy. Còn thằng Jimmy là lính Đức cù lần rĩa cả thùng đạn mà không chết tên Mỹ nào.

Báu tồ khuyến khích em:

- Đừng chết vội, Ngân quần!

Ngân quần ngoái cổ lại:

- Ủa.

Phe Mãn Thanh, Lê Chiêu Thống giậm chân thành thịch:

- Chết đi, Ngân quần!

Ngân quần nhe răng cười:

- Còn lâu.

Jimmy bắn thêm đạn mòm:

- "Pằng pằng pằng"... Trúng đạn rồi nhé!

Ngân quần nheo mắt:

- Đạn đâu?

Nó đã mở hộp diêm. Than ôi, hộp diêm chẳng còn que nào. Ngân quần cuống quýt:

- Đứa nào thấy tao hộp quẹt đi!

Lê Chiêu Thống hí hửng:

- Ông xông lên bắt sống mày bây giờ.

Chương còn biết Ngân quần là thắng buống binh, lì lợm, dọa nghỉ nó ra cũng chẳng thèm về nên mặc nó làm trò. Nhưng Chương còn sợ Lê Chiêu Thống tước khí giới của Ngân quần, phải dọa trước:

- Mày xông lên, tao sẽ chạy ra bắt mày đem về nhổ hết tóc đó.

Báu tổ đã liệng hộp diêm cho em. Ngân quần bật diêm, châm ngòi pháo. Đạn của nó bắt lửa nhạy quá. Ngân quần lại châm lửa vào cuối ngòi pháo thành thử cu cậu chưa kịp bóp cò, đạn đã nổ. Ngân quần giả vờ buông rơi súng, ôm bụng nhăn nhó rồi ngã "biểu diễn". Nó nằm co quắp giữa đường đi. "Quân ta" và quân Mãn Thanh cười hô hô. Bồn lừa thét một tiếng hãi hùng:

- Coi chừng!

Xác chết ngóc đầu dậy:

- Gì hờ, anh Bồn lừa?

- Mày liệng cây súng về đi.

Ngân quần đã chết rồi còn vùng lên nhặt súng vắt về cho Bồn lừa. Nó lại nằm co quắp như cũ. John trao súng nhờ Jack giữ hộ, chạy ra lượm xác Ngân quần. Con nhà Ngân quần nhắm mắt ti hí. Nó chờ John cúi xuống, vội chộp lấy chân John, kéo mạnh. John ngã sấp. Ngân quần đề lên mình John, thọc tay vào túi quần ông nhô Mỹ tóm cổ mấy chú kẹo cao su.

Lê Chiêu Thống vùng vằng:

- Mày chết rồi mà, Ngân quần.

Ngân quần cười:

- Chưa chết, tao bị thương nặng.

Và nó bỏ mặc John, ôm ngực, nhăn nhó trở về vị trí của mình. Ngân quần hỏi Bồn lừa:

- Em... lừa thắng John hay không?

Nó khoe:

- Tóm được ba chú xuynh gum.

Ngân quần tiếc rề:

- Giá nó đeo súng, em đã vỗ cả súng của nó.

Chương còm nạt Ngân quần:

- Lấp đạn đi. Từ giờ cầm máy một mình chạy sang đất địch. Khi nào có lệnh của tao mới xung phong.

Hỏa lực của hai bên mỗi lúc một quyết liệt. Chương còm cho quân nhích thêm một chút. Đạn vẫn không trúng vị trí phục quân của Mẫn Thanh.

Chương còm cúi lẩm. Jack đã biết quân của vua Quang Trung có súng bắn pháo rồi. Ngân quần tiết lộ bí mật quân sự. Chương còm nghĩ cách xua quân tiến lên.

Nhưng xua quân tiến lên trong một trận tuyến như trận tuyến "đạn nổ nhịp ba không chết" này, thật là khó khăn. Chiến tranh âu yếm mà. Với bọn Jack, cuộc chiến chúng nó đang tham dự là cuộc chiến giải trí. Hoặc cuộc chiến để thỏa mãn lòng tự tôn. Với bọn Chương còm, chúng nó uýnh trận "Cơm bát" để... mơ thành người Quang Trung.

Ôi, mơ thành người Quang Trung, không còn giấc mơ nào tròn đầy hơn nữa!

Chương còm nhớ như in lời thầy dạy sử. "Các con ơi, các con phải biết mơ thành người Quang Trung". Vâng, thưa thầy kính mến, các con đang tập mơ thành người Quang Trung đây ạ! Lớn lên, các con sẽ thành lính của vua Quang Trung. Thưa thầy, con muốn mơ thành vua Quang Trung được không? "Được chứ. Hãy mơ thành những Lý Thường Kiệt, Lê Đại Hành, Đinh Tiên Hoàng, Trần Hưng Đạo, Hồ Quý Ly, Quang Trung! Hãy mơ thành Phan Đình Phùng, Nguyễn Tri Phương, Đề Thám, Nguyễn Trung Trực! Hãy mơ thành tất cả anh hùng liệt sĩ Việt Nam! Quê hương ta anh dũng, người quê hương ta anh dũng, các con hãy mơ mộng một quê hương anh dũng của thời sáng tạo kỷ nguyên mới Đinh Tiên Hoàng! Các con hãy thần phục bộ óc siêu việt của Hồ Quý Ly, người đi trước nhân loại hàng thế kỷ! Các con hãy tiếp nối dòng máu cách mạng của Nguyễn Huệ! Và, các con nhớ nhé, nhớ cho kỹ nhé: Đừng bao giờ thêm làm một Trần Ích Tắc, một Mạc Đăng Dung, một Lê Chiêu Thống, một Gia Long, một Nguyễn Thân và những kẻ giống họ. Hãy biết bóp nát trái cam Trần Quốc Toản, các con của ta ơi!"

Hung mập sốt ruột:

- Tiến quân đi chứ?

Chương còm gật đầu:

- Sẽ tiến quân. Tao muốn Tôn Sĩ Nghị phục lẫn bọn mình. Tao muốn nó vất ống nhòm mà chạy.

Nó gọi Ngân quần:

- Em khoái tụi nhô Mỹ khen em "chì" không?

Ngân quần cười:

- Em chưa "chì" à?
- Mày "chì" rồi nhưng tụi nhô Mỹ không nhìn thấy mày "chì".
- Em sẽ cho tụi nhô Mỹ thấy.

Chương còm khen:

- Tốt lắm. Em dám để chiếc pháo nổ trên tay không?

Ngân quần vénh mặt:

- Dễ ợt.

Và Ngân quần chìa tay:

- Đưa pháo đây!

Nghĩa tếu pha trò:

- Thằng quần nó còn dám nuốt cả pháo nữa.

Ngân quần không thềm trả miếng Nghĩa tếu. Nó nóng lòng... cảm tử lắm rồi.

Cái gì chứ làm cho nhô Mỹ phục lẫn cu chiêng là Ngân quần khoái lắm.

Ngân quần, kẻ tình nguyện, người mơ thành Dã Tượng, được Chương còm phát liền một lúc năm chiếc pháo. Kẻ tình nguyện cầm nén hương đang cháy và anh dũng bước sang đất Mãn Thanh. A, đây là Lý Thường Kiệt. Quân Mãn Thanh "phơ" tàn bạo. M-16, đại liên pin và Tommy gun của John, Jack, Jimmy, Bill bắn rát. Thêm nữa, đạn của bù nhìn Lê Chiêu Thống. Ngân quần cười khì. Giữa chiến trường sặc mùi khói súng, Ngân quần sừng sững như vua Quang Trung vào Thăng Long. Nó hét:

- Tóp bắn đi! Ông mặc áo giáp có nam châm hút hết đạn của chúng mày rồi.

Ngân quần thấy một chiếc pháo:

- Nhô Mỹ nghe đây: Thằng nào đốt pháo, ấy quên, bắn súng giống tao, tao sẽ làm tù binh cho chúng mày.

Ngân quần, ba ngón tay trái cầm chiếc pháo, tay phải châm hương vào ngòi.

Nó ngạo nghễ:

- Sức mấy nhô Mỹ dám bắn súng như tao. Chỉ có tao dám thôi.

Bọn nhô Mỹ ngừng bắn, trố mắt xanh nhìn cái ngòi pháo cháy dần:

"Đoàng!" Xác pháo tan tành mà Ngân quần vẫn chẳng hề gì. Nó cười lớn:

- Nhô Mỹ giật mình ghê quá. ông biểu diễn nữa cho mà coi.

Nhưng Chương còm gọi:

- Về vị trí, Ngân quần!

Ngân quần tuân lệnh. Mãn Thanh bắn đuổi lia lịa. Chương còm đã nghĩ được cách tiến quân rồi. Nó dời chỗ nấp, chạy ra giữa đường:

- Ê, Jack Tôn Sĩ Nghị! Huru chiến vài phút nhé!

Jack hỏi:

- Để làm gì?
- Biểu diễn trò chơi mới lạ.
- Ô kê.

Chương còm vầy Bồn lừa. Hai đứa sang gần đất địch. Trước khi đi, Chương còm dặn thăm Dzũng Đakao, Hưng mập cho quân chiếm thêm vài thước đất. Dzũng Đakao hỏi khê:

- Tiến chiếm đất địch bằng cách nào đây?

Chương còm nói:

- Khi tao và thằng Bồn lừa làm trò, quân Mãn Thanh sẽ trở mắt xem. Bấy giờ, chúng mày cho quân dời vị trí.

Dzũng Đakao hiểu ngay. Hai kiện tướng Chương còm và Bồn lừa đã tay không bước vào khu phi quân sự. Jack hất đầu:

- Ngưng bắn để làm gì?

Bồn lừa chỉ khẩu đại liên của Jimmy:

- Để súng của tụi mày nguội đi. Bắn hoài hồng bu nó súng.

Chương còm cười:

- Trong khi chờ đợi, tao và Bồn lừa đá cầu cho tụi mày xem. Tom Sawyer chắc chắn là không dám đá cầu như chúng tao. Coi đây...

Chương còm móc chiếc pháo. Nó bật diêm châm ngòi. Rồi đá cầu chuyền với Bồn lừa. Chiếc pháo vừa từ chân Chương còm "pát xê" sang chân Bồn lừa là nổ liền. Có khi nổ ở khoảng giữa hai đứa, có khi nổ ngay trên chân. Thế giới chưa từng thấy ai đá cầu pháo cả. Chỉ có những đứa trẻ Việt Nam mới biết đá cầu pháo. Vì chúng nó can đảm. Vì chúng nó có thần tượng Phù Đồng Thiên Vương, Trần Quốc Toản, Đinh Bộ Lĩnh... Tôn Sĩ Nghị Jack lạ lùng cơ hồ mọi da đỏ ngó Mỹ cao bồi quay súng lục. Chương còm thấy cả nắm pháo cho quân Mãn Thanh: - Tụi máy đốt rồi liệng vào tao. Chúng tao sẽ đá đủ các kiểu.

Mãn Thanh và đám quân thất thế Lê Chiêu Thống nhập cuộc ngay. Chương còm, Bồn lừa tới tấp đỡ pháo và liên miên biểu diễn những cú đá ngoạn mục. Chương còm ngã tung đá móc. Bồn lừa đánh "ta lông". Đôi khi, nó bỏ nhỏ đúng chân Mãn Thanh khiến Mãn Thanh la ới ới. Quân Mãn Thanh mê xem đá cầu pháo, quên đề phòng. Dzũng Đakao âm thầm ra lệnh cho quân dời vị trí.

Giờ hưu chiến hết. Chương còm và Bồn lừa vừa chạy về đất nhà thì Dzũng Đakao khai hỏa. Đạn nổ toi bời. Đạn rơi toi bời. Đạn rơi gần trúng vị trí Mãn Thanh. Quân Mãn Thanh hoảng sợ, vô lấy súng, bắn trả đũa. Chiến trường hứa hẹn sẽ khốc liệt lắm đây...

Mơ Thành Người Quang Trung

Chương 9

Anh hùng Quang Trung là anh hùng bách chiến bách thắng của nhân loại. Thế giới ngưỡng mộ Nã-phá-luân của Pháp nhưng so với Quang Trung, Nã-phá-luân chỉ là ngôi sao mờ. Nã-phá-luân đem quân sang Nga, chiếm kinh đô Mạc-tư-khoa. Không chế ngự nổi quân Nga đến nỗi phải rút lui và bị truy kích thảm bại. Đại đạo quân chinh phục ra đi trên hai trăm ngàn tên, khi về còn có trên hai chục ngàn! Nã-phá-luân bị bắt đầy ra đảo Elbe. Rồi sau đó, thua trận Waterloo và bị đầy ở đảo Sainte Hélène. Có gì hách đâu? Anh hùng Quang Trung chưa hề thất trận. Bậc vĩ nhân đó chỉ biết chiến thắng hiển vinh. Ta buồn vì không sinh đúng thời Quang Trung để được làm tên lính quèn dưới trướng của người. Song vắng vắng đâu đây, ta vẫn mơ hồ nghe tiếng trống thúc quân đánh Hà Hồi. Các con của ta ơi! Để ta kể cho các con nghe trận thủy chiến mà tên thông lửa của Quang Trung đốt cháy tàu chiến của loài rợ Hòa Lan trên vùng biển quê hương ta. Ngọn lửa đốt tàu Hòa Lan xâm lăng, sau này, Nguyễn Trung Trực đã tiếp lấy, đốt cháy tàu Pháp xâm lăng trên sông Nhật Tảo.

Hãy nhắm mắt lại, mơ về quá khứ anh dũng của giống nòi ta, các con! Trong vùng sương mù bao la, những người lính thủy của vua Quang Trung bơi những chiếc thuyền nhỏ ra khơi, vây quanh chiến hạm của Hòa Lan. Những chiếc thuyền nhỏ ví như những con gọng vó bám quanh cái lá trang lớn. Mà lá trang là chiến hạm của rợ da trắng. Những con gọng vó đã làm nổ tung cái lá trang, chìm nó và mộng xâm lăng của nòi giống nó xuống đáy biển quê hương ta. Ôi, nếu Quang Trung không băng hà sớm, đòi đất của nòi Hán xong, vó ngựa của người sẽ rong ruổi sang Ba-lê. Ta tiếc quá, tiếc vì người Bách Việt ta chưa trả thù được bọn lính đánh thuê cho Gia Long. Các con ơi, đừng bao giờ nhụt chí khí. Tổ tiên ta đã phi thường, các con sẽ phi thường. Ta không yếu đuối mãi đâu. Ta sẽ khỏe, sẽ phục hưng, sẽ chiến thắng. Các con hãy gửi linh hồn mình vào những trang sử bất khuất của giống nòi ta..."

- Hạ chúng nó đi chứ, Chương còm.

- Để chúng nó phục lẫn ra đã, Hưng mập. Tao muốn bọn Mãn Thanh bỏ súng bắn pin, vát ống nhòm mà chạy cơ.

Ngân quần, kẻ tình nguyện trở về, nhảy chơi chơi:

- Em còn trò này hay lắm.

Chương còm hỏi:

- Trò gì?

Ngân quần hí hửng:

- Em đem theo kính lặn. Hà hà, em mà chơi trò này, nhô Mỹ phục chết khiếp mất.

Chương còm ngạc nhiên:

- Mà đem kính lặn đi... bơi ở Vũng Tàu à?

Ngân quần khoái chí:

- Sức mấy. Em muốn làm xiệc. - Xiệc gì?

- Há miệng ra... pháo nổ.

Chương còm hiểu rồi. Nó bảo Ngân quần:

- Nhỡ pháo nổ tét môi mày ra thì sao? Ba mày rầy tao à...

Ngân quần xoa mái tóc quần của nó:

- Chỉ sợ đui thôi. Thì đã có cái kính lặn.

Nó đeo cái kính lặn mà dựng hai nó mua ở Saigon Departo cho nó. Thực ra Chương còm cũng mới chỉ hiểu lơ tơ mơ. Trông Ngân quần lúc này giống hệt ông thợ hàn xì. Nó nói:

- Em làm cảm tử quân lần nữa nhé? Phải tóm cổ mấy chú sô cô la chứ.

Chương còm muốn cho quân nhích thêm vài thước, đủ để tầm đạn rớt trúng đồn trại Mãn Thanh. Nó hỏi Ngân quần:

- Liệu xiệc của mày lâu không?

Ngân quần rí tai Chương còm nói khề. Khiến Chương còm vỗ vai Ngân quần khen ngợi:

- Mày xứng đáng là "tốt đỉn" của vua Quang Trung.

Lại vẫn chiến lược cũ, Chương còm nháy Dzũng Đakao. Và nó dẫn nhà ảo thuật Ngân quần sang đất Mãn Thanh. Tôn Sĩ Nghĩ Jack ngừng bắn:

- Gì đó?

- Hưu chiến mười phút.

- Làm chi?

- Làm xiệc. Chúng mày cần xem Ngân quần làm xiệc. Tao tin chắc cả nước Mỹ không có đứa nào phi thường hơn Ngân quần.

John vẫn còn tức Ngân quần. Con nhà quần trâu John:

- Xuynh gum của mày ngon thấy mồ.

John hậm hực:

- Bắt được mày, tao sẽ... "tại beo".

Ngân quần cười:

- Có sô cô la không?

Nhưng Chương còm chẳng để Ngân quần nói chuyện dông dài. Nó giục Ngân quần:

- Ngậm pháo vào miệng.

Ngân quần thọc tay vô túi, lôi ra cái pháo. Nó ngậm lấy cái đít pháo. Rồi gồng. Ngân quần cời trần, các bắp thịt của nó nổi hạch nom khiếp đảm kinh hồn. Bọn Mãn Thanh cười hô hô. Tôn Sĩ Nghĩ ôm bụng cười ngặt nghẽo. Lê Chiêu Thống tím mắt lại.

Chờ Mãn Thanh cười đã, Chương còm mới châm hương vào ngòi pháo. Lửa đốt cháy cái ngòi khoanh khắc. Và "đoanh" xác pháo nổ tan. Ngân quần thổi phù một hơi rồi nhe răng sún, cười khúc khích.

Bọn Mãn Thanh nín cười lập tức. Chúng nó vỗ tay hoan hô Ngân quần.

Chương còm ba hoa:

- Jack, mày phục Ngân quần chưa?

Jack gật đầu. Chương còm tiếp:

- Quân tao có thể đánh tan ngay quân mày. Nhưng hết vui. Lát nữa, chúng mày sẽ bỏ súng mà chạy.

Nó vỗ lưng Ngân quần:

- Nhả ra pháo nổ nữa đi!

Ngân quần lại ngậm chiếc pháo. Mẫn Thanh thấy Ngân quần ngậm giữa chiếc pháo. Sợ quá. Nhưng khi đầu nén hương dí gần vào ngòi pháo, Ngân quần dùng lưỡi đẩy nhanh mà chả đứa nào biết gì. Chiếc pháo nổ dữ dội.

Ngân quần thôi phù như trước và lè lưỡi:

- Hơi ê răng một tí. Tao giết mấy chú sâu răng đó.

Quân ta tiến thêm vài thước đất. Mẫn Thanh không hay. Mẫn Thanh ngu thật. Bill khoái Ngân quần lắm. Nó dặn:

- Hết "giặc", Ngân quần dạy tôi ngậm pháo nhé!

Ngân quần phưỡn bụng:

- Tao sẽ dạy mày nhét pháo vô rốn đốt nổ cái đùng và đi cầu ra ba con giun. Tao uống thuốc xổ bằng cách đốt pháo rốn. Ông gài mìn giết giun sán.

Jimmy reo to:

- Giỏi ghê. Dạy tao với nhé!

Ngân quần bĩu môi:

- Sợ chúng mày chết ngất.

Jack nói:

- Tao sẽ làm được.

Cuộc chiến tranh ăn cóc này đáng yêu quá. Thịnh thoảng, quân ta lại giúp vui quân địch. Chương còm xoay người ngó về vị trí mình. Nó gật gù, và dang tay:

- Thôi, sắp hết giờ hưu chiến, tụi tao chầu đây.

John liệng cho Ngân quần gói sô cô la.

- Nhớ dạy tao nhét pháo vô rốn nghe mày?

Jimmy, Bill, Jack cũng liệng kẹo cho Ngân quần. Bill nghĩ giá nó mà có tài ngậm pháo vô miệng đốt nổ đoàn, cả nước Mỹ sẽ phục nó. Dân Mỹ sẽ bầu nó là thần đồng. Hồ Ly Vọng sẽ mời nó đóng phim. Ai chứ mông xù Walt Disney dang tay ôm lấy nó. Nó sẽ là anh hùng của Hiệp Chúng Quốc. Trẻ con Mỹ tranh nhau xin chữ ký của nó. Bill mê Ngân quần tí thò lò. Ngân quần số dách, Ngân quần đã cầm pháo nổ trên tay, Ngân quần ngậm pháo cho pháo nổ. Chắc Ngân quần còn nhiều tài lắm.

- Ê Jack!

Ngân quần vát một chiếc pháo cho Jack:

- Mày đốt rồi liệng đi. Tao sẽ làm cảm tử quân.

Jack nhặt chiếc pháo, bật diêm châm ngòi và liệng nhanh. Ngân quần chạy tới, cúi xuống, dùng hai ngón tay bóp nát cái ngòi sắp cháy đến đầu pháo. Mãn Thanh vỗ tay khen ngợi.

- Về vị trí! Chương còm lòi Ngân quần về. Nhô Mỹ nhìn theo, tấm tắc. Ngân quần trề môi hỏi Nghĩa tếu:

- Tao "chì" không?

Báu tò "kê" em:

- "Chì" khi mốc, mày buộc tấm chẻ nhỏ vào đít pháo.

Ngân quần đã "tiết lộ bí mật quân sự" cho Chương còm nghe hết rồi. Nên nó không mắc cỡ, Ngân quần cười hề hề:

- Không buộc tấm vào, cầm pháo để pháo nổ cháy tay, hết ăn tết à? Bộ diên sao mà dám ngậm pháo. Tụi nhô Mỹ cóc biết. Tụi nó khờ thí mồi. Hì hì, tụi nó biểu khỏi kẹo.

Chương còm ra lệnh:

- Thôi cầm nói. Sửa soạn bắn.

Nó hét:

- "Phơ"!

Tức thì, những khẩu súng của Phong lùn khạc đạn. À hay ghê. Đạn trúng sát vị trí của Mãn Thanh rồi. Quân ta say sưa bắn. Mãn Thanh cũng say sưa bắn. Bắn hoài chẳng có đứa nào chết. Trận chiến đang khốc liệt thì có tiếng gọi ới:

- Thông ới!

Lê Chiêu Thống thưa:

- Dạ.

- Về ăn cơm.

Lê Chiêu Thống quăng súng M-16 trả Tôn Sĩ Nghị. Mẹ nó giục nó về ăn cơm. Lính ngự lâm của Lê Chiêu Thống cũng lần lượt "đào ngũ" về "xực phàn". Quân ta "thừa thắng", bắn tới tấp. Nhưng khi Chương còm thấy xe của bố mình rẽ vào ngõ D, nó vội vàng thu quân. Hai bên hẹn nhau tái chiến lúc 3 giờ. Chương còm bảo Jack:

- Quân tao đã tiến đến chỗ này. Tao đánh dấu đây.

Jack "ô kê" ầm ỹ. Trên đường từ chiến trường về nhà ăn cơm, Hưng mập cầu nhàu:

- Tân công lệ tí nữa là thắng rồi. Chiều nay tao muốn đi coi chiếu bóng.

Casino Đakao vừa thay phim "Ngũ hổ miền Tây".

Bồn lừa khơi cơn thèm của Hưng mập:

- Tao coi rồi. Có năm thằng, thằng nào bắn cũng tuyệt vời. Chiều nay đánh chớp nhoáng, vô súng của Mãn Thanh xong, tụi mình kéo quân mừng chiến thắng ở Casino Đakao.

Dzũng Đakao liếm môi:

- Cuộc chiến tranh này khó hơn cuộc chiến tranh khỉ mà tao đã làm sếp ở Ban Mê Thuật. Giá tao là xếp sông, tao đánh cái vèo.

Dzũng Đakao không chỉ huy cuộc chiến "Cơm bát" thắng lấy súng, thua bị mất hai chục con cóc. Kẻ chỉ huy là Chương còm. Và Chương còm không thích chiến thắng sông. Nó muốn bọn nhô Mỹ phục anh em nó cơ.

Chương còm đã thấy mắt Jack ánh lên những tia cảm phục khi nó chiêm ngưỡng Ngân quần dùng mưu còm ngậm pháo nổ. Mưu đó là mưu của Ngân quần. Ai dám quả quyết Ngô Quyền không có thời thơ ấu nghịch ngợm? Những chiếc cọc vót nhọn cắm dưới lòng sông Bạch Đằng, chờ thủy triều lên, bơi thuyền ra khiêu chiến, dụ giặc Hán vào bẫy rồi chờ thủy triều rút mới tấn công khiến thuyền giặc đâm vào cọc, xác giặc chết đuối đầy sông là những mưu còm của thời thơ ấu đấy.

Không mưu mẹo làm sao giữ được nước. Con nhà Jack không phục mưu vì nó dốt, nó không thuộc sử nước nó. Hay sử nước nó chẳng huy hoàng tí nào. Nước nó đâu có người đắp thành nhà Hồ. Nước nó đâu có Lê Lai. Nước nó đâu có Nguyễn Trãi. Nước nó đâu có Quang Trung.

Không nước nào có vĩ nhân để so sánh với Quang Trung. Thầy Chương còm đã dạy thế.

- Chúng mày không hiểu gì cả. Chúng mày chỉ khoái đánh bại giặc. Tao muốn thắng nhô Mỹ xong, tụi nó phục chúng mình. Chúng mình bảo sao chúng nó nghe vậy. Nhô Mỹ phải phục nhô Việt Nam. Chúng nó sắp phục rồi. Chiều nay "quân ta" tấn công.

"Quân ta" bèn đưa nào về nhà đưa ấy ăn cơm. Xếp Chương còm phấn khởi vô cùng. Nó chợt nghĩ đến lá cờ sẽ cắm trên gò Đống Đa chiều nay.

Mơ Thành Người Quang Trung

Chương 10

Trước giờ lâm chiến, Chương còm kéo Ngân quần đi. Nó khoái Ngân quần rồi. Ngân quần đã trở thành anh hùng trong cuộc chiến tranh ăn cóc này. Nhờ nó biết riều cọc. Những khuôn mặt nhô con mới như Báu tồ, Nghĩa tều, Nhân súng, Long cải lương, chỉ có Ngân quần sáng rực, nổi bật. Nó hy vọng được gắn anh dũng bội tinh với ngôi sao giấy lắm à. Ngân quần đang nắm ngựa tênh hênh gãi rốn thì Chương còm đá nhẹ một cái vào chân.

- Đi.
- Đi đâu?
- Suyt. Khẽ mồm kéo bố tao biết.
- Dựng hai ngủ rồi.

Ngân quần ngồi vụt dậy, ngáp méo cả miệng rồi đứng lên theo Chương còm lách cửa bước ra ngõ.

- Đi đâu hở, anh?

- Đi đánh Mãn Thanh.

- Đã tới giờ đâu?

- Mày ngu như bò, cứ đi theo tao. Mày là "tốt đỉn", đừng nói lời thôi.

Ngân quần không hỏi nữa. Hai đứa chạy ra bãi chiến trường ngập xác... pháo. Chương còm ra lệnh:

- Tao đứng gác tại Mãn Thanh, mày xóa cái vệt gạch lúc nãy đi.

Ngân quần tò mò:

- Xóa đi làm chi?

Chương còm mím môi:

- Phạt mày bây giờ. Hỏi hoài. Xóa đi rồi vẽ cái vệt khác, tí nữa khỏi lo tiền quân.

Ngân quần đã hiểu. Nó dùng chân đi sạch vệt ngói non vẽ ngang con đường, bốc cát rắc lên và đi thêm nhiều lần. Rồi vẽ gạch mới toanh. Quân ta chiếm của Mãn Thanh chừng ba thước đất. Ngân quần cười khoái chí:

- Vừa tầm đạn rồi, nhô Mỹ sẽ chạy tóe khói.

Làm xong cái "mít xông im pô xi bung" đó, hai đứa chạy về nhà. Chương còm bắt Ngân quần ngồi gần cửa, bàn chiến thuật chiều nay.

- Mày còn trò xiệc nào không?

- Thiếu giống.

- Trò xiệc liệu xoay nổi vài cái pháo lệnh chứ?

Ngân quần ghé sát tai Chương còm:

- Ổ bàn viết của đượng hai có tám giấy năm chục.

Chương còm bẹo đùi Ngân quần:

- Bớ tao đánh chết. Tao thêm pháo lệnh ghê. Giá có độ mười chiếc, mình quăng vào ổ súng đại liên của con nhà Jimmy nó sẽ chết giắc.

Ngân quần bàn:

- Anh bảo tại nó hùn tiền mua... đạn đi.

Chương còm lắc đầu:

- Tao muốn chế lựu đạn cơ. Mày thấy con nhà Vic Morrow trong phim "Combat" chứ? Nó chuyên thả lựu đạn phá ổ đại liên của Đức.

Chương còm vỗ vai Ngân quần:

- Mày có tiền hùn không?

Ngân quần bĩu môi:

- Sức mấy mà em hùn. Tại nó hùn tiền mua pháo lệnh để đốt giùm. Em đốt là số dzách.

Chương còm cười:

- Đứa nào dại mà mua pháo nhờ mày đốt?

Chiến lược gia Chương còm thộn mặt ra suy nghĩ giải pháp "hòa bình công chính". Nhất định phải chiến thắng anh dũng. Chỉ có chiến thắng anh dũng con nhà Jack mới thực sự phục lẫn ra. Bổng Chương còm nhớ tới con voi đồng đen trong Sở Thú. Mắt nó đang đăm chiêu, tự nhiên rực sáng:

- Mà biết con voi đồng đen ở Sở Thú chứ?

- Em biết.

- Nhưng mà biết ai "cổng" nước ta không?

- "Cổng" là gì?

- Là sợ quá, đem biểu nước ta. Nước ta hồi xưa, bảnh lắm. Thái Lan sợ thấy mồ.

Ngân quần mím môi:

- Sao bây giờ lính Thái Lan qua đây làm tàng, bắn ầu vậy?

Chương còm nói:

- Tại mấy thằng đó không học lịch sử nước nó. Tổ tiên tụi nó đã từng bị vua Quang Trung cho phơi xác ở miền Nam. Mà biết không, tụi Thái Lan ưa bắt nạt bọn Cao Mên lắm. Hễ con nhà Cao Mên bị bắt nạt, bọn nó chạy sang nước ta lạy lục rồi rít. Vua nước ta lại thương hại, cho cử binh sang Cao Mên đuổi tụi Thái Lan về xứ. Ông Trương Minh Giảng đã đóng quân ở Cao Mên lâu nhất. Ông chán ăn mắm bò hóc quá, ổng về. Chứ không, con nhà Cao Mên giờ là nô lệ của bọn mình.

Ngân quần vênh tai nghe. Nó khoái nghe Chương còm nói chuyện hiển hách của nòi giống. Ngân quần hỏi:

- Ai dạy anh thế?

- Thầy tao.

- Sao thầy không dạy em?

- Ai bảo mà học trường Tây. Chắc thầy mà ghét lịch sử Việt Nam. Thầy tao yêu lịch sử. Lúc thầy giảng bài, thầy đấm bàn thành y hệt lính vua Quang Trung giận quân Mãn Thanh ấy.

Hai thằng nhãi đương tìm về lịch sử thì Phong lùn xuất hiện. Nhà chế súng có vẻ buồn buồn.

- Chiều nay tao không được ụynh Mãn Thanh.

Chương còm ngạc nhiên:

- Ba mà cầm à? Phong lùn liếm mép:

- Không, võ đường của tao tổ chức liên hoan tất niên, tao phải đến dự.

Chương còm thở hắt ra:

- Mà không thích mơ thành người Quang Trung à?

Phong lùn rướn người cho cao thêm:

- Thích chứ. Tao đã chế súng rồi.

Chương còm "hích" Phong lùn:

- Hưng mậ nó bảo mà chê tụi nhô Mỹ, mà muốn con nhà Jack biết tay

mày. Nó chưa biết tay, mày lại... đào ngũ. Ông Cao Thắng ngày xưa đã cho tụi Tây biết tay đây.

Phong lùn nhún vai:

- Mày là "cây" lịch sử. Tao nhất định đi liên hoan ở võ đường. Ông chán uýnh Mãn Thanh quá xá.

Chương còm đứng dậy:

- Ủ, thì mày cứ việc đi. Chúng tao cóc cần súng của mày nữa. Tao lột lon thiếu tướng của mày và đòi lại con cá đá vô địch. Đánh Mãn Thanh xong, tao sẽ cho tụi nó biết mày sợ thằng Jack.

Ngân quần xía vô:

- Em ấy à, không sợ nhô Mỹ.

Phong lùn cúi sườn bỏ về. Ngân quần cười hô hô. Đúng lúc đó, "quân ta" lần lượt tập hợp trước cửa nhà Chương còm. Chỉ thiếu mặt Nghĩa tểu.

- "Tốt đỉn" Nghĩa tểu đâu?

Nhân sún báo cáo với chủ tướng:

- Nó bị nhức răng.

Long cải lương thêm chi tiết:

- Hàm bên phải nó sưng vù. Nó đang nằm ôm mặt khóc.

Ngân quần trở tài... "văn nghệ tạp lục":

- Phải rửa hận giùm nó. Nó trúng đạn của Mãn Thanh!

Vậy là "quân ta" thiếu hai mạng. Chương còm dẫn những kẻ mơ thành người Quang Trung ra "sa trường kia, diệt thù là diệt thù". Nặng chối chang. Nặng cuối năm thật dữ dội, tàn bạo. "Quân ta" đã nấp vào vị trí và "sẵn sàng nghênh địch." Đợi chừng mười lăm phút, Mãn Thanh tiến quân. Lê Chiêu Thống theo đít Tôn Sĩ Nghị Jack, trông rất hèn hạ. Mà mặt nó cứ vênh lên. Chương còm nghĩ rằng cần phải bắt sống Lê Chiêu Thống, nhét giẻ vào mồm thằng này, bịt mắt lại rồi cho bốn con kiến lửa đốt nó.

Tôn Sĩ Nghị hơi ngạc nhiên một chút. Nó thấy "quân ta" gần "quân nó" hơn buổi sáng. Điều này chỉ có Chương còm và Ngân quần biết thôi. Chương còm sợ bị lộ tẩy, ra lệnh khai hỏa tới tấp. "Quân ta" thiếu một tay xạ thủ.

Ngân quần được Chương còm cho bắn. Báu tồ, Nhân sún, Long cải lương, Sơn đốm nạp đạn mờ người. Báu tồ ức lắm. Vì Ngân quần bảnh hơn nó.

Ngân quần là em Báu tồ. Ngân quần ở nhà, nghịch như giặc, ba nó ghét nó, chỉ thương Báu tồ thôi. Nhưng Ngân quần xuống nhà dựng hai nó, tức là bố Chương còm, thì cả bố con Chương còm cùng khoái Ngân quần. Báu tồ dỗi:

- Anh hai, em về đây.

Chương còm gắt:

- Sắp thắng trận, mày lại đòi về.

Báu tồ phụng phịu:

- Anh bắt em nạp đạn cho thằng Ngân mà không cho em bắn.

Chương còm hứa hẹn:

- Sẽ cho mày bắn. Thắng trận, tao cho mày năm khẩu súng, đem về Tân Định mà... ăn tết.

Báu tỏ toét miệng cười... Trận chiến tiếp tục. Dzũng Đakao, Hưng mập, Bồn lừ, Chương còm, Ngân quần "phor" rất chính xác. Chỉ tiếc đạn nổ nhỏ nên dù trúng quân Mãn Thanh, chúng nó vẫn cứ nhe răng cười.

Bồn lừ chú ý một sợi dây thừng buộc trên cột điện. Nó đã ra chiến trường trước cả Ngân quần, Chương còm và âm thầm treo sợi dây. Để làm gì, chưa ai biết.

Đạn Mãn Thanh nổ ròn rã. Hỏa lực hai bên ngang ngửa. Bỗng anh ba Tàu bán bò bía ngọt xóc xóc ba cái cây sắt rút số "lạc vào chiến trường". Con nhà Sơn đốm thò tay vào túi. Rồi kêu:

- Bò bía!

Anh ba Tàu tấp vô. Chương còm mắng em:

- Đang đánh giặc mày đi kêu bò bía.

Sơn đốm cười:

- Bò bía ngon thấy mồ.

Chương còm dọa:

- Ăn xong mày đi ị té re à... Lát nữa, mày kêu cả bấp luộc.

"Quân ta" ngưng bắn để ăn bò bía ngọt. Lính của vua Quang Trung, ngày xưa, đánh Mãn Thanh cũng ngon xơi như bò bía thôi. Chủ tướng Chương còm bị Sơn đốm quỳen rữ, nhai bò bía ngọt nhồm nhoàm. Bên địch thấy "quân ta" ăn bò bía thềm quá. Vừa lúc hàng bấp luộc qua, Lê Chiêu Thống bỏ tiền khao Mãn Thanh. Thế là Mãn Thanh buông súng thôi... ác mô ni ca sần sật! Chương còm hô quân đớp bò bía ngọt thật lẹ. Báu tỏ bị ghen.

"Quân ta" áp dụng chiến thuật "tốc chiến". Đạn bắn sang đất địch âm ầm. Khiến Mãn Thanh phải quăng ngô, liệng... ác mô ni ca phản pháo. Riêng Lê Chiêu Thống cứ thản nhiên thổi bàn kèn theo điệu "Fè rơ Giắc cò".

"Giờ ăn tới rồi

Giờ ăn tới rồi.

Mời anh xơi

Mời anh xơi

Giờ bấp lên anh em nào

Giờ bấp lên anh em nào

Ta cùng nhai

Ta cùng nhai. "Ngân quần cao hứng, đứng lên, hát một bài thúc quân:

"Cái cò là cò của ta

Trong gió tung bay gần xa

Đứng nghiêm em chào mỗi sáng

Trong khi lớp nhất kéo cò".

Chương còm nghe Ngân quần hát, chợt nhớ lá cò sắp cắm trên gò Đồng Đa mà nó đã "thó" một miếng vải vàng của mẹ, viết mấy chữ lên. A, chút nữa thôi, Chương còm sẽ đích thân cắm lá cò đó trên đất của Mãn Thanh.

Chương còm thích thú quá. Nó hét lớn:

- "Phơ"!

Đạn "quân ta" bay sang đất Mãn Thanh tới tấp. Jimmy, John, Bill vừa bắn vừa... mê Ngân quần và những khẩu súng thô sơ của Chương còm. Còn Chương còm vừa nghĩ được cách kết thúc chiến trường. Nó bảo Báu tổ:

- Mày bắn thế tao đi!

Báu tổ chớp lấy súng, bắn thi cùng Ngân quần. Anh em nhà họ Cỏ - Cỏ Kim Báu, Cỏ Kim Ngân - say sưa khạc đạn. Chương còm chạy một mạch về nhà, lượm những cục pin chết, thủ vào túi. Nó xách thêm hai cái lon sữa bò. Rồi cu cậu lại chạy ra chiến trường. Nó ngồi sau cột điện, dùng dây cao su gói hàng, cột mười chiếc pháo vào cục pin. Đoạn, Chương còm vê nhẹ mười chiếc ngòi pháo xoắn khế lấy nhau. Chương còm loay hoay một lúc thì chế được năm trái lựu đạn. Nó nói thầm:

- Ông mới là Vic Morrow, còn chúng mày là lính Đức cù lằn. Không, ông là "tốt đỉn" của vua Quang Trung.

Chương còm bó thêm mười chiếc pháo nhét vào lon sữa bò, chỉ để hờ ngòi đã vê xoắn lại. Xong đâu đó, Chương còm nhào ra chỉ huy trận đánh. Nó anh dũng hô quân:

- Sửa soạn xung phong!

Mơ Thành Người Quang Trung

Chương 11

Chương còm nháy Hưng mập:

- Đánh lẹ, "quân ta" ăn tết ở rạp Casino Đakao.

Bồn lừa làm tăng nỗi thèm của Hưng mập:

- "Ngủ hổ miền Tây" hay tuyệt cú mèo. Tao đã coi rồi, còn muốn coi nữa.

Dzũng Đakao giục Chương còm:

- Thì nhào đại sang đất Mãn Thanh đi.

Nó cầu nhàu:

- Đánh nhau với khỉ vẫn khoái hơn. Chúng mày phải thấy con nhà Y Pàm phóng lao.

Nó tặc lưỡi:

- Ờ, ước gì có Y Pàm nhỉ? Thăng Jack sẽ phục nó sát đất.

Đạn Mẫn Thanh nổ ròn. Tụi Mẫn Thanh dờ ẹc, chả tiến chiếm tí đất nào. Chúng nó chưa biết chúng nó sắp chạy có cò. Tôn Sĩ Nghĩ Jack chắc phải bỏ cả ấn tín mà rút. Bọn nhô con trong cư xá đã kéo ùa tới chiến trường coi đánh nhau.

Lính Mỹ đi qua cũng đứng lại xem và lấy làm thích thú lắm. Chương còm phấn khởi. Phải bắt cả Mỹ lớn phục trẻ con Việt Nam nữa mới được. Nó bèn chớp mắt... mơ về Quang Trung. Và như thấy rõ những mũi tên lửa đang làm cháy tàu giặc Hòa Lan.

- Tao sắp thấy lựu đạn phá tan ổ đại liên của thằng Jimmy. Chờ tao thấy hết năm trái, chúng mày xung phong nhé!

Ngân quần hỏi:

- Em lái... thiết giáp ủa tụi Mẫn Thanh được không?

Chương còm hất đầu:

- Xiệc hả?

Ngân quần chỉ cái lớp xe vận tải dựa cạnh hàng rào của ông chủ nhà thầu. Cái lớp xe phế thải rồi.

- Đó, xiệc đó.

Bồn lừa búng tay:

- Ông đã nói ông nhảy dù là ông nhảy dù.

Nó bảo anh em:

- Ê, tao xí khẩu M-16 của thằng Jack đấy nhé!

Ngân quần nghiêng răng:

- Còn em, em xí khẩu đại liên của thằng Jimmy.

Chương còm sợ lính Mỹ bỏ đi liền thì uống dịp may làm cho cả Mỹ lớn lẫn Mỹ nhỏ phục lẫn cu chiêng. Nó hạ lệnh cho Long cái lương chạy về nhà lấy cái sào màn. Bọn lính nạp đạn đã hết nhiệm vụ. Vì sắp đến giờ tấn công.

Chúng nó đang ngồi ở tư thế chờ đạn nổ "đoàng" là chạy đua sang đất Mẫn Thanh càn quét chiến lợi phẩm. Chương còm mang sẵn miếng củi gỗ thông. Nó bật diêm đốt thanh củi nhỏ. Rồi trái lựu đạn thứ nhất được "rút kíp", tức là châm ngòi. Chương còm thấy sang phía Mẫn Thanh. Trái lựu đạn lặn từ từ. Đến sát chỗ Jimmy nằm sắp khạc đại liên, trái lựu đạn nổ tung, nẩy cả cục pin lên. Jimmy hoảng hồn. Lính Mỹ đứng xem vỗ tay khen ngợi.

Chương còm cao hứng, hét lớn:

- Hàng chưa?

Jack quẹt M-16 trả lời. Chương còm thấy trái lựu đạn thứ hai. Ngân quần không muốn tuân lệnh chủ tướng. Nó nằm cong người trong cái lớp xe và con nhà Báu tò lẩn mạnh sang đất địch. Ngân quần lại biểu diễn một màn cảm tử quân. Chương còm thấy trái lựu đạn thứ ba rồi thứ tư, gọi là bắn che cho Ngân quần. Hai tiếng nổ cách nhau không xa, cùng lúc thiết giáp chở Ngân quần ủa ngang khẩu đại liên của Jimmy.

Ngân quần vội chui ra, giật lấy súng của Jimmy, quay lia lịa vào Jack. Bồn lửa nóng mắt, đu dây làm Tác-giăng. Nó đập vô bụng Jack. Tôn Sĩ Nghị ngã ngựa. Bồn lửa tước luôn khẩu M-16. "Quân ta" ào sang. Chương còm không kịp thấy trái lựu đạn thứ năm. Lê Chiêu Thống sợ bị Chương còm bắt, vắt súng bỏ chạy về nhà. Địa phương quân tan rã. Cuộc đánh sập lá cà diễn ra sôi nổi. "Quân ta" tranh nhau cướp súng đề nghị John và Bill.

Hung mập và Dzũng Đakao cười ha hả. Chương còm đốt quả tạc đạn nổ ồm. Cái lon sữa bò bay bổng lên trời. Nhô con cư xá Chu Mạnh Trinh vỗ tay hoan hô ầm ỹ. Một anh lính Mỹ chạy đến xoa đầu Chương còm "good good" rồi rít. Anh ta tám tấc:

- "Giê nê rôn, giê nê rôn"!

Chương còm ngẩng mặt, hãnh diện:

- Lính nhô Việt Nam "chì" không?

Anh lính Mỹ chẳng hiểu gì. Chỉ gật gù ra cái điều phục lắm. "Quân ta" đã bắt sống được Jack, Jimmy, John, Bill. Lính của vua Quang Trung giữ chặt tay Mãn Thanh.

Chương còm anh dừng lắc đầu. Báu tồ, Long cải lương và lính của vua Quang Trung lần lượt buông Jack, Jimmy, John, Bill ra. Chương còm cười ngạo nghễ:

- Jack, mày phục bọn tao chưa?

Jack gật đầu:

- Phục rồi.

Chương còm hỏi lại:

- Phục thật hay phục giả vờ?

Jack hơi cúi đầu:

- Phục thật. Tụi mày đánh nhau hay quá xá.

Một cuộc... hòa đàm sau chiến thắng vinh dự bèn xảy ra. "Quân ta" tặng "quân Tàu" tất cả súng bắn pháo do Cao Thắng Phong lùn sáng chế. Chương còm hứa sẽ còn cho "quân Tàu" đủ hai mươi con cóc, dù "quân Tàu" bằng lòng để "quân ta" tịch thu đại liên, M-16, và Tommy gun. Ngân quần được Bill, Jimmy, John gạ dạy cách ngậm pháo nổ và cắm pháo vào rốn đốt. "Quân Tàu" khao "quân ta" một trận kẹo cao su và sô cô la.

Đang con vui vẻ, Long cải lương nhắc Chương còm:

- Nè mày, cái sào mần.

Chương còm vội móc túi lôi lá cờ ra. Nó buộc vô đầu cây sào sắt và bắt lính của vua Quang Trung dựng lên. Sơn đóm giữ nhiệm vụ đỡ cây cờ... Cứ như quân đội Mỹ dựng cờ ở đảo Đồi Mã áy. Jack đọc năm chữ "Mơ Thành Người Quang Trung" viết trên cờ, trố mắt:

- Nghĩa là gì hở, Chương còm?

- Là thế này... Bọn mày hãy ngồi xuống đây, ngồi cạnh tao đi...

Chương còn hăng giọng, say xưa kể lịch sử Việt Nam:

- "... Ngày xưa, nước tao có vị anh hùng vô địch thế giới là Quang Trung..."
Bọn nhô Mỹ lắng tai nghe. Trong khi lá cờ chiến thắng phấp phật bay trên
Gò Đống Đa mộng mơ của những đứa trẻ Việt Nam anh dũng.

8-3-1969

(Viết xong tại Phú Nhuận Gia Định)

Duyên Anh - Vũ Mộng Long

Nguồn: Xuân Vũ

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA